

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET KOSTBARE GEHEIM

N° 2246

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het kostbare geheim

HOOFDSTUK I

DE TREINBOTSING

Als een stormwind suisde een grote, gesloten automobiel over de straatweg van Versailles naar Parijs.

Het was zes uur in de namiddag en reeds begon de korte herfstdag ten einde te lopen.

Aan de westelijke gezichtseinder vertoonde een lange oranjestreep de plek, waar de zon onder was gegaan en nog slechts een zwak en onbestemd licht deed de gele bladeren, die nog niet afgevallen waren, gloeien.

De natuur in haar felle herfsttinten was wonderbaar mooi. De wind blies zacht door de takken en onder de bomen had zich een bruin bladerentapijt uitgestrekt, dat de voet van de eenza-

me wandelaar diep deed wegzinken en onhoorbaar maakte.

Voort suisde de auto. De inzittenden, twee onberispelijk geklede heren, schenen echter geen oog te hebben voor de heerlijke natuur, die hen omringde. Zij staarden beiden somber voor zich uit, blijkbaar vervuld van ernstige gedachten.

De ene, waarschijnlijk de oudste der twee, was een slank man met donker, enigszins grijzend haar. Zijn sierlijke gestalte was gekleed in een keurig passend kostuum van zwart laken. Hij had lakschoenen aan, waarover wit zijden slobkousen, hetgeen een fijn contrast maakte met zijn overigens donker cos-

tuum, want ook de dunne overjas met cape, die hij over zijn pak droeg, was donker en werd slechts verlevendigd door de donkerrode satijnen voering, die bij de geringste beweging van de drager te zien kwam.

Het gelaat van deze reiziger, dat fijn besneden was, stond strak en hij staarde zonder onderbreking naar buiten, schijnbaar echter zonder iets te zien. De koele, grijze ogen bewogen zich niet en het enige, dat er op duidde, dat het hoge, blanke voorhoofd gedachten verborg, was het feit, dat nu en dan die ogen met een koude metaalglans schitterden.

Zijn metgezel was jonger. Hij was wel een hoofd kleiner en zijn gestalte was eer gevuld dan slank te noemen. Hij was blond en had levendige, blauwe ogen, die nu echter ook ernstig voor zich uit starden, terwijl aan zijn nu bleke wangen te zien was, dat zij gewoonlijk door een blos verlevendigd werden.

Hij was even onberispelijk gekleed als zijn metgezel, behalve dat hij geen slobkousen droeg.

Ook het gelaat van de reusachtige chauffeur, die de auto bestuurde, stond strak en ofschoon hij al zijn aandacht nodig had voor zijn werk, daar de wegen door de neerslaande nevel glad begonnen te worden, scheen het alsof ook hij door sombere gedachten werd geplaagd.

Dit was ook inderdaad het geval, want de chauffeur, James Henderson geheten, was zeer aan zijn meester gehecht en diens toekomstig lot vervulde hem met grote bezorgdheid. Hij was op weg naar het Bois de Boulogne, waar tegen het vallen van de avond een duel zou plaats vinden tussen zijn meester en de Markies Raoul de Frontignac.

Henderson wist, dat deze rit misschien de laatste van zijn meester, aan wie hij als een kind gehecht was, kon zijn. Hij wist, zonder dat hem dit gezegd was, dat zijn meester nimmer, zelfs niet uit zelfverdediging, een medemens zou doden en daar de bepalingen van het duel luiden: Schieten «ad libitum» tot een der partijen gedood is, was het niet

moeilijk te voorspellen wie als offer zou vallen.

Terwijl Henderson zijn ogen onafgewend op de weg gericht hield, bleef deze gedachte hem plagen en hij gevoelde zich niet bij machte haar van zich af te schudden.

Zijn meester Lord Chesterfield, een der leden van de oude Engelse adel, scheen reeds met het leven te hebben afgerekend. Stil en onbeweeglijk zat hij naar buiten te staren met ogen die niets zagen. Hij was de lange, slanke reiziger en in de ogen van zijn metgezel zou men, indien de vallende duisternis dit niet belette, nu en dan een traan kunnen zien schitteren. Want ook deze metgezel van de lord, die niemand anders was dan zijn medewerker Charles Dixon, hield van zijn metgezel als een boezemvriend.

Zij waren inderdaad boezemvrienden geworden deze beide mannen; het lot had hen onafscheidelijke gezellen gemaakt en het vooruitzicht van een afscheid voor immer stemde beiden wanhopig.

— Kan niets je besluit veranderen? vroeg Dixon, nadat beiden wel een kwartier achtereen gezwezen hadden, terwijl hij schuw naar zijn vriend opkeek, als verwachtte hij reeds een ontkennend antwoord.

— Niets, Charles, antwoordde Lord Chesterfield, terwijl hij zijn vriend met een meewarig glimlachje aanzag. Het enige wat nog gedaan kan worden, dat ik dan ook doen zal en waarop ik ook nog werkelijk enige hoop heb, is, dat ik de markies een uiteenzetting kan geven van mijn gedrag. Ik moet echter bekennen, dat ik vrees, dat mijn tegenstander mij daarvoor geen gelegenheid zal geven. De man is verblind door de liefde en wij weten allemaal wat dat betekent.

Dixon knikte met het hoofd, ten bewijze, dat hij begrepen had, maar antwoordde niet. Hij bleef met droge, strakke ogen uit het venster van de auto staren en zag het zich steeds meer en meer in vel hullende herfstlandschap aan zich voorbij snellen.

Maar spoedig zou er leven in deze bijna bewegingloze figuren komen.

De auto reed nu op een weg, welke evenwijdig liep met de spoorweg en juist op dat oogenblik kwam een trein de auto achterop.

Hoe snel de vaart van de auto ook was, de trein haalde de wagen langzaam maar zeker in, kwam hem op zij en streefde hem voorbij.

Onwillekeurig keken de beide mannen het voorbijsnellende gevaarte, dat over de rails donderde, na.

Daar naderde de trein een kleine brug die over een stroom geslagen was.

Eensklaps sprongen de beide reizigers in de auto, als door de druk op een geheime veer, gelijktijdig op, uitten een gesmoorde kreet en staarden met grote, wijd geopende ogen naar de trein.

Direct daarbovenop klonk een heftige, doffe slag, een vuurstraal, een ontzettend gerommel als het wegstervend geraas van een ver verwijderde donderslag en daarna... daarna... een onwerkelijk opstijgen van menselijke stemmen, een luid gebrul alsof duizende weerlozen gemarteld worden, een gillen, een krijzen, een jammeren, zo hevig, zo hartverscheurend, dat de eerste gedachte is, de handen voor de oren te slaan en weg te lopen, zo snel en zo ver als maar mogelijk is.

Zonder dat Lord Chesterfield in de spreekbuis het bevel moest geven te stoppen, remde Henderson al, maar nog voor de wagen geheel stil stond, waren de beide reizigers er reeds uit gesprongen en liepen snel naar de kant van de weg.

Met een korte aanloop sprongen beiden over de sloot, liepen over een stuk gras en kwamen eindelijk, terwijl hun fluitende ademhaling over hun geopende lippen kwam, hijgend op het toneel van de ramp aan.

Wat was er gebeurd?

Terwijl de beide mannen uit het portierraam van de auto staarden en de trein naogden, hadden zij plotseling gezien, dat de grond als het ware onder het gewicht van de locomotief wegzakte en met onverminderde vaart was het grote, zwarte gevaarte met een doffe

slag tegen de brugboog gereden, die als een stuk bordpapier in elkaar gedrukt werd.

Maar de locomotief derailleerde, kantelde en sleepte in haar vaart de staart met personenwagens, die zij trok mede.

Met dof rommelend geraas waren de wagens gevallen, over elkaar heen getuimeld, in elkaar geschoven en opengereten, al wat een oogenblik te voren in de coupé's leefde en hoopte en babbelde en lachte, naar een poel van bloed, tranen en ellende meesleurende.

Toen Lord Chesterfield en Dixon op het terrein van de ramp kwamen, stonden zij voor een chaos van gebogen ijzer en versplinterd houtwerk, waar hartverscheurende kreten uit opstegen. Slechts een paar wagens waren op de rails gebleven en de dodelijk verschrikte passagiers klommen de portierraamen uit.

Sommigen vluchtten in hun waanzinnige angst en vertwijfeling het veld in, om maar uit die poel van bloed en ellende te geraken, maar enigen van de moedigsten zetten de tanden op elkaar en begonnen hulp te verlenen aan de ongelukkigen, die onder en naast de vernielde spoorwagens lagen en niet onmiddellijk gedood waren.

Onder die weinigen mengden zich ook de beide vrienden. Zij deden wat zij konden om de pijn en het leed te verzachten van de tallozen die, somwijlen afschuwelijk verminkt, kermden en smeekten om de verlossende dood.

Was de arbeid in deze poel van ellende reeds moeilijk genoeg, hij werd nog verzaard door de duisternis, die snel begon te vallen, maar weldra lekten de vlammen hoog op, want het vuur uit de locomotief had zich verspreid en aan de vernielde wagens medegeedeeld.

Maar nu daagde ook spoedig meer hulp op. Een der geredde passagiers had de tegenwoordigheid van geest gehad om onmiddellijk naar Parijs te telefoneren en reeds een kwartier nadat het ongeluk geschied was, vertrok een steeds gereedstaande hulp trein met dokters, verpleegsters en verbandmiddelen naar de onheilsplek.

Intussen hadden de vrijwillige helpers, onder wie zich ook Lord Chesterfield en Charles Dixon bevonden, nuttig werk gedaan. Vele gewonde reizigers hadden zij reeds uit hun benarde positie weten te bevrijden en hen aldus van een wisse dood door verbranding weten te redden.

Zij wisten niets van elkaar af, want ieder had gedaan wat hij kon, zonder op de ander te letten. Zij waren voor het ogenblik gescheiden, maar daarom bekommerde zich geen van beiden; het voorgenomen duel was geheel uit hun gedachten verdwenen.

Ten minste voor het ogenblik. Weldra zouden zij er weer op zeer bijzondere wijze aan worden herinnerd.

Eensklaps voelde Dixon een hand op zijn schouder en opkijkend zag hij zijn vriend Lord Chesterfield achter zich staan.

Dixon boog zich juist over een der slachtoffers, een dame, wier beide benen blijkbaar verbrijzeld waren. Hij had zijn cilinderhoed vol water geschept uit een naburige vaart en bevochtigde daarmee de van koorts brandende lippen van het slachtoffer. Maar de vrouw was reeds ten dode opgeschreven en nog terwijl hij zich moeite gaf om haar ontzettende pijnen te verlichten, blies zij onder zijn handen de laatste adem uit.

Dixon stond op, na de vrouw de ogen dicht gedrukt te hebben en keek een ogenblik met vochtige ogen naar de dode. Toen wendde hij zich om en zag zijn metgezel in de ogen.

Lord Chesterfield boog even het hoofd.

— Requiescat in pace, mompelde hij, dat zij ruste in vrede.

Hierop legde hij nog eens zijn hand op de schouder van zijn vriend en zei:

— Kom even mee, Charles, hier kunnen wij toch niet meer helpen.

Voorzichtig baanden zij zich een weg langs de verbogen staven en het verbrokkelde en versplinterde houtwerk. Zij moesten zeer voorzichtig verder gaan, want overal lagen op improvisatorische rustbedden, gevormd uit de bebloede en besmeurde kussens uit de tweede en eerste klasse-coupés, min of

meer ernstig gewonde slachtoffers, terwijl bij de kop van de verongelukte trein een groot doek lag uitgespreid, waaronder het akelig stil was. Daar hadden men de reeds gevonden doden neergelegd.

Bij de overblijfselen van wat eens een eerste klas coupé was geweest, bleef Lord Chesterfield staan. Toen boog hij zich een weinig naar voren en op een roerloze gestalte wijzend, die daar doodsbleek op de rode kussens terneder lag, zei hij met zachte stem:

— Bereid je op een grote verrassing voor, Charles.

Dixon keek en zag nu, dat de man, die daar lag uitgestrekt niemand anders was dan markies Raoul de Frontignac, die straks de tegenstander van zijn vriend in het voorgenomen duel had moeten zijn. Ongetwijfeld was de markies, evenals zijn opponent op weg geweest naar Parijs, waar zij in het Bois de Boulogne de strijd op leven en dood zouden hebben gestreden.

Was de dood de markies vóór geweest? Neen, nog niet. De ongelukkige leefde nog. Het toeval had gewild dat hij een der eersten was, wie door Lord Chesterfield hulp was verleend. Hij was reeds bewusteloos en had er dus niets van gemerkt hoe zijn doodsvijand, (want hoe kon men een aanstaande tegenstander in een zo streng te houden duel anders noemen,) hem met buitengewone handigheid onder de half verbrijzelde coupé vandaan haalde.

Trouwens de handigheid van de deftig geklede heer had alle omstanders met verbazing geslagen. Het leek wel alsof het ijzer en hout als deeg werden in zijn handen. Met het grootste gemak wist hij de onoverkomelijkste hinderpalen uit de weg te ruimen en als er hier of daar hout of metaal weerstand scheen te bieden, dan had hij voor elk geval onmiddellijk een klein stukje gereedschap, een instrumentje bij de hand, dat hij zó krachtig en bekwaam hanteerde, dat hij er in een paar ogenblikken doorheen was.

Hier was het een coupé-deur, daar een ijzeren balk, weer ergens anders een dikke spiegelruit, maar steeds zonder

overtollige drukte had hij snel de zwakste plek weten te vinden en had hij het kermende of zuchtende slachtoffer van onder de knellende balken en ijzeren staven vandaan gehaald.

Zo was het ook gegaan met de markies de Frontignac. In een paar minuten tijds had hij hem vanonder de zware balk, die uit het onderstel van de wagen was losgeraakt, vandaan gehaald.

Maar hij had direct gezien, dat de markies, zo niet dood, dan toch reeds stervende was. Even had hij het oor luisterend op de borst van de zwaar gekwetste gelegd en was daarna opgestaan om zijn vriend te zoeken.

Een ogenblik stonden de beide mannen over de roerloze gestalte, die doodsbleek en met gesloten ogen daar lag, gebogen. Toen fluisterde Lord Chesterfield zijn vriend toe:

— Charles wil je eens even zien of je James vinden kunt? Hij zal ook wel onder de helpers te vinden zijn en als hij even kan gemist worden, wat ik wel denk, want er is nu een hele staf dokters en verpleegsters aan het werk, dan moet hij even meehelpen om deze gewonde te vervoeren.

Uit een vluchtig onderzoek is mij gebleken, dat zijn rechterzijde bijna geheel verbrijzeld is en ik denk, dat zijn rechterarm en been zullen moeten geamputeerd worden. Het is echter mogelijk, daar het slachtoffer niet al te

veel bloed heeft verloren, dat hij nog te redden is; ik wil hem daarom zo vlug mogelijk naar Parijs overbrengen.

Dixon was al weg, voor zijn vriend uitgesproken was.

Hij vond Henderson, juist zoals zijn meester verondersteld had, druk bezig met het verlenen van hulp, waarbij zijn krachtige armen schitterende diensten bewezen. Men had hem gevraagd hulp te verlenen bij het vervoer van de gewonden naar een meer geschikte tijdelijke verblijfplaats en Dixon vond hem, toen hij juist bezig was een ongeveer twintigjarig meisje, dat een hoofdwonde bekomen had, in zijn sterke armen als een driejarig kind weg te dragen.

De ogen van de goedmoedige reus waren vochtig bij het zien van al de hem omringende ellende en slechts met moeite kon hij zich van deze noodlotsplek losscheuren.

Een kwartier later was de auto onderweg naar Parijs. Men had de gewonde markies, die nog steeds bewusteloos was, op de lange achterbank uitgestrekt, waarbij Lord Chesterfield het hoofd van zijn doodsvijand met een kussen steunde.

Dixon zat naast Henderson, die voorzichtig reed, om de wagen zo weinig mogelijk te laten schokken.

Een uur na de ramp bereikten zij het Hôpital Saint Denis.

HOOFDSTUK II

IN DE WACHTKAMER VAN HET ZIEKENHUIS

De lange herfstavond was over het aardrijk nedergedaald en in de witte gevel van het Hôpital Saint Denis keken tientallen verlichte vensters uit in de donkere nacht.

Het was er druk in dat grote gebouw, maar toch heerste er strenge stilte en rust. Bijna onhoorbaar bewogen de dok-

ters en verpleegsters zich door de lange met glanzende tegels bemetselde gang van het ziekenhuis. Alles ging snel, vlug en geruisloos, zonder het minste overtollige gebaar, zonder dat er één overbodig woord werd gesproken.

Het had drie uren geduurd alvorens men alle slachtoffers van de plaats ge-

had hebbende treinramp binnen had gebracht. Sommigen waren reeds dood, anderen gedurende het vervoer overleden, maar velen waren, krimpnd en huilend van pijn, naar binnen gedragen en op de helder witte bedden gelegd, in afwachting, dat zo spoedig mogelijk de dokter zou komen om hem of haar naar de operatiezaal te laten vervoeren, ten einde de strijd tegen de reeds loerende dood aan te binden door het ten uitvoer brengen van een of andere operatie.

Markies de Frontignac was een der eerste slachtoffers geweest, die men binnen had gebracht en Lord Chesterfield, wiens auto had gediend om de ongelukkige naar hier te vervoeren, wachtte nu reeds twee uren om de uitslag van de operatie te vernemen.

Rusteloos als een woestijndier, dat men in een kooi heeft opgesloten, liep de lord in de wachtkamer op en neer. Steeds maar op en neer. De anders zo kalme man was aan een grote ontroering ten prooi en zijn gelaat was zenuwachtig vertrokken. Hij had de verpleegsters, die de markies onder hun hoede hadden genomen, gezegd, dat hij zou wachten tot de operatie afgelopen was, daar hij, indien dit mogelijk was, onmiddellijk daarna even met het zwaar gewonde slachtoffer wilde spreken.

Het scheen, dat de bezoeker zeer veel waarde hechte aan dit onderhoud, want zijn voorhoofd vertoonde diepe rimpels ten bewijze dat hij in ernstige gedachten verdiept was.

Hij had zijn auto met Henderson en Dixon naar huis gestuurd en gezegd, dat zij niet op hem behoefden te wachten met het diner, daar hij blijven wilde tot hij de markies, zo mogelijk, gesproken had.

Met grote stappen liep hij nog steeds in het ruime, helder verlichte vertrek op en neer en dacht na.

Waarom dacht Lord Chesterfield? Aan het nu onmogelijk geworden duel? Of aan hetgeen daartoe aanleiding had gegeven?

Hij dacht aan de vrouw, aan de elegante, wereldse vrouw, die de onmiddellijke oorzaak was geweest, dat het

duel, dat nu niet zou plaats vinden, was uitgelokt. Hij dacht aan de Markiezin de Frontignac en verplaatste zich in gedachten naar een tijdperk, dat zeer ver in zijn herinnering terug lag.

Niet steeds had Adrienne de Frontignac in een paleis gewoond, dat was ingericht met alle denkbare comfort en stond in een der voornaamste stadsdeelen van Parijs, op de Faubourg St. Germain.

Zeven jaren geleden woonde zij nog in een arbeiderskwartier van Parijs met haar moeder in een klein huisje.

Moeder Faté, aldus werd Adrienne's opvoedster genoemd, had, toen zij nog jong en mooi was, met een artistengezelschap door Frankrijk gereisd; later was zij getrouwd met een koopman en toen naar Parijs gekomen.

De heer Faté had destijds een kleine winkel, waarin hij goede zaken maakte. Door spaarzaamheid en vlijt had hij een klein vermogen bijeengegaard, maar vier jaren na zijn huwelijk was hij door een ongelukkige samenloop van omstandigheden totaal geruineerd en toen aan de drank verslaafd geraakt.

Zijn ongelukkig huwelijk had daaraan veel schuld. Madame Faté, die zeer hartstochtelijk was en aan al haar grillen toegaf, had volop genoten van het Parijse leven en daar haar man veel te zwak van karakter was om aan haar verkwisting paal en perk te stellen, waren al heel gauw die spaarduitjes opgesoupeerd.

Toen werden schulden gemaakt en op zekere dag werd de heer Faté uit zijn woning gezet en kwamen zijn mooie meubeltjes onder de hamer van de deurwaarder.

De ongelukkige man leidde nu een leven vol ellende aan de zijde van een jonge vrouw, die hem nooit had liefgehad.

Hij begon uit vertwijfeling hoe langer hoe zwaarder te drinken, totdat hij op zekere dag dood in de goot werd gevonden. Madame Faté ging toen met haar dochtertje, de kleine Adrienne, in een ander stads gedeelte wonen en daar trachtte zij het leuke schip van haar bestaan weer vlot te maken.

Zij was een nog zeer knappe vrouw en kreeg onder de arbeiders al heel spoedig een hoop vrienden en vereerders, die zich wel graag door haar lieten plukken. Maar toen zij ouder en minder aantrekkelijk werd, begon zij een ander beroep uit te oefenen.

Zij werd kaartlegster.

Op bepaalde tijden ontving zij in haar woning de lichtgelovigen, die zich door haar uit de kaarten, uit de lijnen der hand en uit het koffiedik de toekomst lieten voorspellen en ook trok zij er zelf op uit om het dienend personeel in de huizen der gefortuneerden haar diensten aan te bieden.

Zo gelukte het een tijdlang moeder Faté om zich met haar dochttertje door het leven te slaan.

De kleine Adrienne groeide intussen op tot een volwassen meisje. Zij werd van jaar tot jaar mooier en de oude feeks rekende reeds uit, dat haar dochter haar spoedig grote inkomsten zou verschaffen, want in Parijs kan men dikwijls grof geld verdienen, als men jong en mooi is.

En Adrienne verzette zich niet tegen de wensen van haar moeder.

Alle drommels, zij had meer dan genoeg van dat ellendige leven.

Elke dag zag zij het grote, schitterende Parijs om zich heen met al zijn verleidingen, zijn verlokkelijke schatten, waarnaar vrouwenharten dikwijls zo begerig zijn.

Een rijk rentenier van diep in de vijftig was Adrienne's eerste vriend, toen volgden anderen en ten slotte kwam zij in Cairo terecht, in een huis, dat niet zeer gunstig bekend stond.

Door een toeval leerde Lord Chesterfield haar daar kennen. Op een nacht brak in een der beruchte wijken van deze ver van kuise stad een hevige brand uit en daar de blusmiddelen daar totaal onvoldoende waren, snelde men van alle kanten toe om hulp te verlenen.

Van die brand maakten enkele opgesloten meisjes gebruik om te vluchten en in verschillende van de bochtige, nauwe straten kon men die nacht in het bleke maanlicht vele in der haast ge-

klede meisjes zien lopen, die, van de verwarring van de brand gebruik hadden gemaakt, om zich vrij te maken.

Onder deze meisjes bevond zich toen ook Adrienne en het toeval was haar in zoverre gunstig, dat Lord Chesterfield, die zich toevallig op een zijner reizen in Cairo bevond en uit zijn hotel was gesneld om hulp te verlenen, haar vond en medenam naar zijn hotel.

Daar het meisje, in de verwarring van de brand, maar uiterst schaars was gekleed, en hij, getroffen door haar werkelijk grote schoonheid, begreep, dat, wanneer hij haar aan haar lot overliet, dit haar onvermijdelijke ondergang zou betekenen, besloot hij tijdelijk zorg voor haar te dragen. Dit voornemen werd nog gesterkt door de leugenachtige verhalen van Adrienne, die onmiddellijk met haar vrouwelijk instinct begreep, dat van deze weldoener profijt te trekken was.

Lord Chesterfield bracht haar naar Engeland en huurde daar een huisje voor haar, waarin het meisje geheel zorgeloos kon leven.

Maar Lord Chesterfield was er de man niet naar, om zich op de duur bij de neus te laten nemen.

Al spoedig kwam hij tot de ontdekking, dat Adrienne een door en door verdorven schepsel was, wie de ondeugd in het bloed zat.

Hij betraptte haar op allerlei leugens, op afspraken, die zij hield met mannen, en ten slotte boos geworden, liet hij haar aan haar lot over.

Enige jaren gingen voorbij.

Toen ontmoette Lord Chesterfield op zekere dag zijn beste vriend Markies Raoul de Frontignac, die destijds in Londen woonde, in gezelschap van een jonge dame van buitengewone schoonheid, die zich Adrienne de Malmaison noemde.

Algemeen werd van haar verteld, dat zij de dochter was van een Franse aristocraat, die haar vele millioenen had nagelaten. En ook de dames der Londense high life waren met Adrienne de Malmaison ten zeerste ingenomen.

Zij betoverde iedereen, en haar vrienden en bekenden waren het er allen

over eens, dat Adrienne de Malmaison het bekoorlijkste schepseltje op aarde was.

Toen Lord Chesterfield deze mooie, jonge vrouw voor het eerst in de hoge kringen van Londen ontmoette, wist hij dan ook terstond, dat zij een avonturierster was van de ergste soort, daar hij zelve Adrienne Faté uit een bordeel in Cairo had gered.

Maar hij voelde zich niet geroepen om de aristocraten de afkomst van hun lieveling mee te delen.

Hij vond het zelfs wel grappig om het spel gade te slaan, dat deze moedige avonturierster speelde met de zo koele, ongenaakbare Engelse aristocratie, en hij lachte in zijn vuistje om de ironie van het noodlot.

En bovendien, Lord Chesterfield was edelman; hij wilde Adrienne niet ontmaskeren.

Jammer genoeg, bewaarde Lord Chesterfield ook het stilzwijgen tegenover zijn beste vriend, Markies de Frontignac.

Hij vond trouwens niet eens tijd om de markies met het verleden van Adrienne de Malmaison op te hoogte te brengen, want destijds verliet Lord Chesterfield voor zes weken Londen om een reis te maken door Zuid-Europa.

Bij zijn thuiskomst ontstelde hij van de tijding, dat Markies de Frontignac zich intussen met Adrienne de Malmaison had verloofd.

Mocht hij zijn beste vriend slachtoffer laten worden van deze slechte vrouw? Mocht hij het mede aanzien, dat de dochter van een kaartlegster en van een dronkaard, die in de goot gestorven was Markiezin de Frontignac werd?

Neen, duizendmaal neen. Lord Chesterfield besloot zijn vriend de ogen te openen.

Een bal bij de Portugese gezant, waarop zij beiden genodigd waren, zou daartoe een geschikte gelegenheid bieden.

Maar zijn goede bedoelingen zouden totaal verkeerd uitgelegd worden.

Reeds bij de eerste woorden, die hij tot zijn vriend, de markies, had gesproken, reeds na zijn woorden: «Ik waar-schuw je voor Adrienne de Malmaison,

zij is een bedriegster, een deerne, » viel de markies op een toon, van de heftigste razernij uit:

— Deze belediging, mijn bruid aangedaan, zul je met je bloed moeten betalen.

Markies de Frontignac wachtte niet af, of Lord Chesterfield hem nog wilde zeggen. Hij stormde weg en de volgende dag nam hij maatregelen om de man, die zijn bruid beledigd had, tot een duel op leven en dood uit te dagen.

Besloten werd, dat dit duel drie maanden later in het Bois de Boulogne te Parijs zou worden uitgevochten.

Lord Chesterfield had dit uitstel gevraagd.

Dit had hij niet gedaan uit eigenbelang, maar in de hoop, dat in de loop van die drie maanden Adrienne zich zelve zou verraden.

Maar het tegendeel geschiedde.

Adrienne verstond het op een uitnemende manier om de markies smoorlijk verliefd op haar te maken en op zekere dag hoorde Lord Chesterfield, dat het huwelijk van dit ongelijke paar in de Notre Dame te Parijs gesloten was.

Zo was dus de dochter van de kaartlegster de gade geworden van een der aanzienlijkste aristocraten van Frankrijk en hoe verachtelijk deze vrouw ook mocht zijn, één ding verstond zij uitnemend; zij speelde haar rol op schitterende wijze.

Ook in Parijse kringen wist zij zich spoedig bemind te maken en geen sterveling vermoedde iets van haar vroeger zondig leven.

Aan dit alles dacht Lord Chesterfield, terwijl hij nog steeds in de wachtkamer van het ziekenhuis rusteloos heen en weer liep.

Eensklaps staakte hij zijn ononderbroken wandeling. Zijn scherp oor had een naderende voetstap vernomen en een ogenblik later werd er zacht aan de deur geklopt.

Lord Chesterfield deed de deur open en keek vragend in het kalme gelaat van een in het wit geklede verpleegster.

— Hoe is het met de patiënt, zuster, vroeg hij met trillende stem.

Het zustersje haalde even de schouders op en met een blik, waaruit medelijden sprak, zei zij:

— De patiënt heeft de operatie goed doorstaan, maar er zijn inwendige verbloedingen en de dokter vreest, dat de markies de avond niet meer zal halen.

Lord Chesterfield dacht een ogenblik na, terwijl zijn wenkbrauwen zich boven zijn ogen samentrokken.

— Zou het... kan ik... Is het mogelijk, dat ik de patiënt kan spreken? vroeg hij ten slotte.

Wederom haalde de verpleegster de schouders even op.

— Ik denk van wel, mylord, de dokter heeft mij hierheen gestuurd om u de uitslag van de operatie mede te delen en daar ik de dokter uw verzoek om de patiënt spoedig daarna, indien mogelijk, te spreken, heb medegedeeld, denk ik wel...

— Dank je, mijn kind, zei Lord Chesterfield, wil je dan zo goed zijn mij even de weg te wijzen.

Het verpleegstersje ging hem met haar vlugge, zachte tred voor, een reeks betegelde gangen door, toen een trap op, om tenslotte voor een wit gelakte deur halt te houden.

Bijna geruisloos opende zij de deur en keek naar binnen. Voor het ziekenledikant stond een gebaard en gebrild man, die iets op een lijst schreef, die hij vervolgens aan het hoofdeinde van het bed hing en zich daarna tot de binnentredende wendde.

Lord Chesterfield noemde zijn naam en drukte de geneesheer even de hand.

— Is de patiënt bij kennis, dokter? vroeg hij toen.

— Ja, mylord, luidde het antwoord, maar hij is zeer zwak en ik verzoek u uw bezoek niet onnodig te rekken.

Nu wenkte hij Lord Chesterfield naar een hoek van het vertrek en fluisterde:

— De markies is onherroepelijk verloren, zelfs een bloedtransfusie heeft weinig gebaat, ik zou u op de minuut af kunnen zeggen hoe lang hij nog te leven heeft, juist daarom kan ik u toestemming geven met hem te spreken. Indien hij nog te redden was, zou ik dat iedereen moeten weigeren, maar nu...nog...

De geneesheer voleindde de zin niet, maar stak met een welsprekend gebaar zijn handen op.

Lord Chesterfield knikte ten teken, dat hij alles had begrepen.

— Ik zou graag een paar minuten alleen met hem willen blijven, zei hij nu.

De dokter en de verpleegster gingen het vertrek uit en de bezoeker boog zich over het marmarbleke gelaat op het kussen.

— Frontignac, beste vriend, herken je me?

De zwaargewonde opende de ogen en de blik, waarmee hij Lord Chesterfield aanzag, gloeide van onverzoenlijke haat.

— Ik wilde je bewaren voor een groot ongeluk, vervolgde Lord Chesterfield, terwijl hij zich diep over de stervende heenboog, ik zweer je, dat ik niets deed dan een vriendschapsdienst, toen ik...

Daar verstomden plotseling de woorden op de lippen van de spreker, hij kromp ineen en zijn ogen keken vol dodelijke ontsteltenis naar de stervende.

Deze had hem zacht, héél zacht één woord, één enkel woord in het oor gefluisterd en daardoor was zijn vijand al het bloed uit de wangen geweken.

Dat ene woord, dat de stervende de bezoeker had toegefluisterd en dat deze zo zichtbaar had getroffen, luidde:

— Raffles!

Hoofdstuk III

DE BEKENTENIS VAN EEN STERVENDE

Toen Lord Chesterfield zich van de eerste schok een weinig hersteld had, boog hij zich opnieuw over de gewonde en fluisterde:

— Hoe kent ge mijn geheim?

— Ik ken het, laat je dat genoeg zijn, antwoordde de markies met matte stem, ik, je beste vriend wist al sinds lange tijd, dat jij John Raffles, alias Lord Edward Lister was, die door de politie van Scotland Yard en ook door die van het vasteland reeds jaren lang gezocht wordt.

— En waarom heb je mij dan niet aan de politie uitgeleverd? vroeg hij.

— Ik zweeg... omdat je mijn vriend was, maar nu ik je haat, nu... nu zal ik je ook uitleveren.

Eén ogenblik keek Lord Chesterfield zijn stervende vriend recht in de ogen, maar toen hij daarin niets anders dan haat las, haalde hij even de schouders op.

Het speet hem voor zijn beste vriend, maar kon toch niet nalaten hem te zeggen, dat hij dat voornemen waarschijnlijk niet meer ten uitvoer zou kunnen brengen.

— Je zult daar geen gelegenheid meer voor hebben, zei Lord Chesterfield op zachte toon. Waarom zou ik het verbloemen, de dokter heeft mij zoëven medegedeeld, dat je verloren bent en dat je je moet voorbereiden om, nog vóór middernacht is aangebroken, uit het leven te scheiden. Ik weet dat je moedig bent en als een man zult weten te sterven. Ik heb mijn best gedaan je zo gauw mogelijk onder de puinhopen van de verongelukte trein vandaan te halen en zelfs als ik geweten had, dat je mijn geheim kende, dan zou mij dat niet belet hebben mijn uiterste best te doen je in het leven te houden. Maar nu dat niet het geval is, nu mag ik je ook wel zeggen, dat je je voornemen niet ten uitvoer zult kunnen

brenge. Maar al kan je dat niet, daarom wil ik toch niet zwijgen, maar je zeggen, dat ik het geen schande vind, dat Lord Chesterfield ook John Raffles of Lord Edward Lister is. Vergeet niet, dat wat Raffles als dief en inbreker aan hen, die te rijk zijn, ontnemt, door Lord Chesterfield of Lord William Aberdeen, of Graaf Palmhurst, titels waar ik allemaal recht op heb, aan de minder bedeeden wordt gegeven. Daar ik mij tot levenstaak heb gesteld om af te nemen van degenen, die te rijk en te schraapzuchtig zijn, om dat te geven aan hen, die op het medelijden van hun medemens zijn aangewezen, moet ik er voor zorgen, dat mijn fondsen niet opdrogen. Vandaar mijn erkende ijver op het gebied van inbraak en roof. Is je dat genoeg om je te doen inzien wie en wat ik eigenlijk ben?

De stervende, die op het horen van zijn doodstijding niet eens met de ogen had geknipt, vertrok zijn mond tot een grijns en zei:

— Woorden, niets dan holle woorden. Ik weet niet wat waar, wat leugen is, maar dat kan me ook niet schelen. Evenmin als de dood, die me al op zo jeugdige leeftijd achterhaalt. Het enige dat mij spijt, is dat ik je niet zelf aan de politie kan overleveren, maar toch heb ik er voor gezorgd, dat mijn geheim niet met mij mede in het graf gaat. En dat alles, omdat je het heiligste, dat ik bezat, het liefste ter wereld, met je minachting hebt bezoedeld en daarvoor wil ik je...

— Houd op, markies, houd op, fluisterde Lord Chesterfield. Ik heb je nog méér te zeggen. Ik zweer je, luister goed, ik zweer je bij al wat mij heilig is, dat ik de waarheid sprak, toen ik je op die avond van het bal toevoegde:

Als je Adrienne de Malmaison tot je vrouw maakt, dan geef je je edele naam aan een eerloze avonturierster, aan een

deerne; en je voorvaderen zullen uit hun graven opstaan om je te bestraffen voor die overijlde daad.

Het gelaat van de markies was vaal-grauw geworden.

Maar nog spande hij alle krachten in.

— Ja, die woorden heb je mij toegevoegd, Lord Chesterfield.

En, zoals ik zei: deze minachting kost jou of mij het leven, wij strijden op leven en dood.

— Je ziet, beste vriend, dat het jou het leven zal kosten, zei Lord Chesterfield. Maar voordat je heengaat, zal ik je van mijn onschuld overtuigen. Zie je deze brief?

't Is Adrienne's handschrift, zoals je ziet en als je nog lezen kunt, arme bedrogen kerel, dan zul je bemerken, hoe je geleefd hebt aan de zijde van een nietswaardige.

Flug had Lord Chesterfield een geel geworden brief uit zijn portefeuille gehaald.

Hij hield het blad papier voor de ogen van de stervende en deze las de volgende woorden:

« Dierbaarste lord Chesterfield,

Ik smeeek je, mijn geheim te bewaren. Zo juist heeft Markies Raoul de Frontignac mij gevraagd zijn vrouw te worden. Die arme, goede gek is tot over de oren op mij verliefd. Hij is rijk, van voorname afkomst en iemand, die zich om de vinger laat winden, als een mooie vrouw het er op aanlegt.

Ik smeeek je, mylord, verstoor mijn geluk niet. Als de markies hoort, dat ik de dochter van een kaartlegster en bedriegster ben en dat je mij, verlaten en verstoten door iedereen, in Cairo hebt gevonden, waar mijn moeder mij heenbracht, toen ik zestien jaar was, dan is voor mij alles verloren.

Maar ik weet, dat je een gentleman bent en zo iemand verraadt geen vrouw, die hem eens heeft liefgehad.

Adrienne de Malmaison.»

— Deerne, mooie slang, je hebt mijn gehele leven vergiftigd, siste de mar-

kies en hij stiet de brief op zij, om die door en door slechte vrouw ben ik dus in de dood gegaan. Daarvoor heb ik mijn beste vriend opgeofferd. Edward. Kun je mij vergeven?

De Engelsman greep beide handen van zijn vriend, die reeds koud begonnen te worden.

— Of ik je vergeven kan? Maar beste kerel, ik ben het immers, die vergiffenis moet vragen en niet jij.

— Jij bent onschuldig, Edward, ik heb je tot een duel gedwongen en op weg daarheen heeft de dood mij achterhaald. Maar waarom heb je mij niet eerder ingelicht, dan had ik die vrouw liever geworgd dan haar mijn naam te geven.

— Ik kon, ik mocht niet spreken. Ik zou geen edelman geweest zijn, als ik haar verraden had, want, helaas, heeft haar schoonheid ook mij vele jaren geleden betoverd.

— Ja, ik begrijp je. Ik zou niet anders hebben gehandeld. De stervende zuchtte zwaar.

— Maar luister nu naar mijn beken-tenis, Edward, ook jij bent verloren; ik heb je in het verderf gestort.

— Ik vermoed ernstige dingen, stiet Lord Chesterfield plotseling uit, je hebt aan je vrouw toch niet het geheim van mijn leven medegedeeld? Als dat waar is, ben ik verloren. Een vrouw, die mijn geheim kent, en die vrouw is nog wel Adrienne. Nog eens, als dat waar is, ben ik verloren.

— Ze weet het nog niet, maar zij heeft het geheim onder haar berusting, fluisterde de markies. Luister, want ik ga spoedig sterven, maar ik wil, ik moet je redden.

Lord Chesterfield boog zich over de mond van de stervende, om geen woord te laten ontsnappen.

— Ik heb je geheim altijd bewaard als iets heiligs, maar op die avond, toen ik mij door jou dodelijk beledigd achtte, toen jij Adrienne een deerne hebt genoemd, toen verliet ik het hal van de Portugese gezant en begaf mij onmiddellijk naar huis. Ik schreef toen alles op, wat ik wist van je dubbel leven,

alle bewijzen die ik daarvoor bezat. Ik verzegelde de brief en ging naar de bank van Engeland.

— Naar de Bank van Engeland? En wat deed je daar met die brief? fluisterde Lord Chesterfield, opgewonden.

— Ik heb in die bank een safe, waarin mijn gehele vermogen aan baar geld en papieren van waarde zijn geborgen. Daar heb ik de brief bewaard.

— En ligt hij daar nog? vroeg Lord Chesterfield haastig.

— Nog... nog... daar, reutelde de stervende, maar voordat ik vandaag... naar het duel ging... gaf ik... Adrienne...de sleutel... en zei... tot haar; Als ik... vóór zonsondergang niet... levend terug ben,... ga dan naar Londen... maak mijn safe in de Engelse Bank... open... daar ligt een brief... o, Edward, ik heb je overgeleverd aan een slechte vrouw... aan een deerne... zij zal je met duivelse vreugde vernietigen..... want ik weet... dat ze jou haat... omdat je haar minacht...

In dit ogenblik veranderde de Grote Onbekende geheel en al

Ieder spoor van opwindning was uit zijn gelaatstrekken verdwenen. Een ijzige kalmte straalde uit zijn blik en deed zijn mannelijk, fijn besneden gelaat als uit marmer gehouwen voorkomen.

— Antwoord mij vlug, beste vriend, zei hij, nu kun je nog denken, nog spreken.

Heb je in de Bank van Engeland het bevel achtergelaten, dat ieder, die de sleutel brengt, toegang heeft tot de kluis of kan dat slechts één bepaald persoon zijn?

— Wie de sleutel brengt... kan de deur van de safe... openen, kwam er bijna onhoorbaar over de lippen van de stervende.

Nog eens boog Lord Chesterfield zich over zijn stervende vriend. Met zijn mond vlak bij het marmerwitte oor, fluisterde hij:

— Waar verbergt je vrouw die sleutel? Heb je dat gezien, toen je haar die hebt gegeven?

— Ja!

— Waar dan?

— Zij draagt de sleutel... aan een gouden ketting... om de hals.

Ik denk, dat zij spoedig naar Londen zal gaan, antwoordde de markies met een stem, die steeds zwakker werd, zij zal zo spoedig mogelijk in het bezit van mijn vermogen willen komen

— Dan komt alles in orde, mompelde Lord Chesterfield, Adrienne de Malmaison is nog niet in Londen.

Je kunt met een gerust hart sterven, markies. Ik zou niet John Raffles, de Grote Onbekende zijn, als ik haar de sleutel niet afhandig maakte.

Plotseling boog hij zich over het gelaat van de stervende, waarop een grote verandering plaats vond.

De mond trok als in een hevige pijn, toen kwam er een wonderbare kalmte over de edele gelaatstrekken, die de doodskleur reeds aannamen. Toen hief de stervende de rechterhand op.

Lord Chesterfield nam de hand, voelde een zwakke handdruk en zag het lichaam van zijn vriend als het ware ineen zakken.

— Dood, mompelde hij, dood.

Zelfs Lord Chesterfield, anders gezegd John Raffles, de beruchte inbreker, die reeds zo vaak de dood onder de ogen had moeten zien en toch waarlijk niet teerhartig kon genoemd worden, was ontroerd.

Even trilden zijn lippen, toen hij een paar afscheidwoorden fluisterde, drukte toen zijn gestorven vriend de ogen dicht en stond op.

Uit dat opstaan sprak reeds een geheel ander mens.

Lord Chesterfield had alle teerhartigheid, waaraan hij een ogenblik zeer terecht had toegegeven, afgelegd, en hij was nu weer Raffles, John Raffles, de Grote Onbekende, die aanstonds al zijn krachten zou gaan geven om de Grote Onbekende te blijven en het geheim van zijn leven, dat gevaar liep ontsluitend te worden, weer voor goed tot zijn uitsluitend eigendom te maken.

Hij ging vlug naar de deur en deelde de dokter mede, dat zijn vriend in zijn bijzijn gestorven was. Vervolgens nam hij afscheid en verliet het ziekenhuis.

Buiten gekomen wierp hij een blik op zijn polshorloge.

— Vijf minuten over acht, mompelde hij, als zij inderdaad vanavond nog naar Calais wil, moet zij de sneltrein nemen, die om negen uur vertrekt. Als ik mee wil gaan, heb ik geen ogenblik te verliezen. Als ik maar even had kunnen vermoeden wat mij te wachten stond, zou ik Henderson met de auto hebben laten wachten. Maar wie kon zo iets denken.

Raffles snelde naar een taxistand. Gelukkig stonden er twee wagens gereed en hij zocht die uit, welke hem op het oog het snelste leek.

— Naar de Gare de Lyon, voegde hij de chauffeur toe, ik moet de trein van negen uur halen.

— Impossible, monsieur, antwoordde de man, die zelfs geen beweging maakte om de wagen op gang te brengen.

— Hier, pak aan, riep Raffles de man toe en duwde hem een beurs, die een twintigtal goudstukken bevatte, in de hand. Ik koop die wagen van je en ik zal hem zelf besturen. Schuif op, laat mij op je plaats zitten.

En vóór de chauffeur goed en wel van zijn verbazing bekomen was, waren zij reeds een eind op weg.

HOOFDSTUK IV

MISS WILSON, DE VROUWELIJKE DETECTIVE

Op ongeveer diezelfde tijd als hetgeen in de vorige hoofdstukken is verhaald, voorviel, zat Markiezin de Frontignac in haar weelderig ingericht boudoir.

Alles wat Lord Chesterfield zich in de wachtkamer van het ziekenhuis in de herinnering had teruggeroepen over de schoonheid van deze duivelin, bleef nog ver onder de werkelijkheid.

De markiezin paste in haar schitterend boudoir als een edelsteen in een fluweel étui. Het vertrek was geheel in lichte kleuren gehouden. Op de vloer lag een kostbaar, Perzisch tapijt, dat elke voetstap dempte. De wanden waren bekleed met fraaie gobelins, die allerlei wufte tonelen uit de pruikentijd voorstelden en waarnaar een kuise jonkvrouw niet zonder blozen zou kunnen kijken. Aan de met goud en wit gedeceerde zoldering hing een kostbare kristallen kroon, die haar licht uit de duizenden facetten van het geslepen glas deed stralen en de figuur van de markiezin in de voordeligste belichting deed uitkomen.

Adrienne de Frontignac, zoals zij zich thans mocht noemen, zou men het avon-

tuurlijke leven, dat zij geleid had, zeker niet aanzien. Zij was slank en toch goed gevuld.

Haar gelaat was fijn besneden en zou zelfs, wanneer de lippen wat minder vol en wellustig waren geweest, aristocratisch kunnen worden genoemd. Zij had fraaie, blauwe ogen, die prachtig contrasteerden met haar kastanjebruin haar, dat in een losse wrong was opgemaakt, terwijl uit haar laag uitgesneden kleed een paar armen en schouders te voorschijn kwamen, die als uit marmer bebeeldhouwd schenen.

De markiezin was alleen en scheen zeer ongeduldig. Langer dan enkele minuten kon zij het op geen stoel uithouden. Nu eens ging zij hier dan weer daar zitten en telkens sprong zij op, om dan een blik op de fraaie, vergulden pendule te werpen.

Adrienne de Frontignac was er door haar echtgenoot van in kennis gesteld, dat hij, om haar eer te verdedigen, ging duelleren. Hij had haar echter niet verteld met wie. Maar wel had hij haar gezegd, dat, indien hij niet voor acht uur 's avonds thuis was, zij het voor

zeker kon aannemen, dat hij gedood was.

Was zij nu ongerust over het lot van haar echtgenoot?

In genen dele. Wat kon het haar schelen of die man leefde of dood was. Zij was met hem getrouwd om zijn groot vermogen en omdat zij hem wel op de koop toe wilde nemen, mits zij zich maar in weelde kon baden. Zij had vrienden genoeg, die haar gaarne over het verlies van haar man zouden troosten.

Maar er was nog iets anders, dat haar onrustig maakte. Haar echtgenoot had haar gezegd, dat hij het geheim wist van de Grote Onbekende, die zich John Raffles ofwel Lord Edward Lister noemde en dat geheim zou hij aan haar overdragen, indien hij in het duel gedood mocht worden.

Zij had het sleuteltje gekregen van zijn safe in de Bank van Engeland en nu popelde zij van ongeduld om naar Londen te gaan, teneinde zich van dat geheim meester te maken.

Toen het reeds laat werd, begreep zij, dat er iets met hem moest zijn gebeurd. Zij wist nog niets van het spoorwegongeluk, dat hem de dood had doen vinden, maar zelfs indien dat wel het geval was geweest, dan nog had zij natuurlijk niet met zekerheid kunnen weten, dat haar echtgenoot daarbij was geweest.

Plotseling ging de telefoon. Het was een bericht van het ziekenhuis, dat haar meldde, (heel voorzichtig, om haar zo weinig mogelijk te doen schrikken en haar een weinig voor te bereiden), dat haar man zwaar gewond was en een operatie had ondergaan.

Zij hoorde de boodschap tamelijk onbewogen aan, al liet zij het door het telefoontoestel voorkomen, alsof zij hevig ontroerd was. Zij gaf ten antwoord, dat zij zo spoedig mogelijk zou komen, maar toen zij de hoorn van het toestel weer op de haak had gelegd, dacht zij al niet eens meer aan haar arme, sterfende echtgenoot, maar wel aan zijn testament, dat haar natuurlijk tot universele erfgename maakte.

Nadat zij zich daar enige tijd in had verlustigd, dacht zij ineens weer aan het haar toevertrouwde geheim. Zodra haar deze gedachte inviel, trok zij een dun gouden hals hing, omhoog en bekeek enkele ogenblikken het sierlijke, kleine sleuteltje, dat daar aan hing.

Toen nam zij de hoorn van het toestel en draaide een nummer.

— Zijt gij daar zelf Miss Wilson? vroeg zij.

En toen er blijkbaar een bevestigend antwoord op die vraag kwam, vervolgde zij:

— Wilt ge dan zo spoedig mogelijk hier komen? Ik heb belangrijk nieuws, maar laat niemand weten, wat ge bij mij komt doen en laat u aandienen als directrice van een of ander modemagazijn of iets dergelijks.

Toen zij de hoorn weer op het telefoontoestel had gelegd, trad Adrienne voor een langwerpige spiegel en bekeek zich daarin van top tot teen.

Toen haalde zij nog eens het kleine, kunstig gevormde sleuteltje te voorschijn, dat aan een dun, maar sterk gouden kettinkje op haar borst rustte.

— Eindelijk heb ik dan mijn doel bereikt, fluisterde zij, Inspecteur Baxter van Scotland Yard kan tevreden zijn. Hij zal zijn woord zeker houden, als ik hem het grote geheim openbaar, dat thans het mijne is.

En dan... dan behoef ik niet meer te vrezen, dat het spookbeeld uit vroeger tijden mij komt storen. Dan weet niemand wie ik was, voordat ik Markiezijn de Frontignac werd.

Een livrei-bediende trad binnen en diende een dame aan.

— Zij zegt, dat zij de directrice is van het modemagazijn, waar mevrouw inkopen heeft gedaan.

— Laat dadelijk binnenkomen en stoor mij niet, zolang deze dame bij mij is, antwoordde de markiezijn.

De dienaar boog en vertrok.

Even daarna trad een slanke vrouw binnen met scherpe, verstandige gelaatstrekken en donker haar, dat iets grijsde aan de slapen.

— Ge zijt vlug gekomen, miss Wilson, zei Adrienne. Ge waart toch alleen, toen ik u telefoneerde?

— Natuurlijk. Ik ben overigens zeer nieuwsgierig, madame, waarom ge mij hier hebt laten komen.

— Ik zal u alles vertellen, maar neem eerst plaats. Zo. Heeft Inspecteur Baxter u werkelijk naar Parijs gestuurd, zonder u op de hoogte te brengen van de eigenlijke kwestie?

— Inspecteur Baxter van Scotland Yard, mijn chef, antwoordde de vrouwelijke detective, heeft mij ongeveer veertien dagen geleden gezegd naar Parijs te gaan en daar mijn intrek te nemen in een hotel, dat zich in de nabijheid van uw paleis bevindt, mevrouw. Overigens moest ik mij geheel en al te uwer beschikking houden.

Tot nog toe hebt ge van mijn diensten geen gebruik gemaakt en ik ben nog in volmaakte onwetendheid omtrent de relaties, die bestaan tussen u en Inspecteur Baxter.

— Luister dan. Het gaat om niets meer of minder dan om de inhechtenisneming van de Grote Onbekende.

Miss Wilson stond met een ruk over-eind.

— Om John Raffles? En kunt u de politie enige aanwijzing geven, mevrouw?

— Ja, dat kan ik. John Raffles, de meesterdief, is verloren en over enige dagen is hij overgeleverd aan de Londense politie.

— Dat zal een triomf zijn voor Inspecteur Baxter, meende Miss Wilson. Die John Raffles is zijn doodsvijand en hoeveel moeite de politie zich reeds heeft gegeven om de man in handen te krijgen, is niet te zeggen.

— Inspecteur Baxter zal voortaan rustig kunnen slapen, zei Adrienne de Frontignac glimlachend. Maar voordat ik u verder iets mededeel, moet ge eerst eens heel openhartig de vraag beantwoorden of Inspecteur Baxter u iets heeft verteld omtrent mijn vroeger leven.

Miss Wilson zweeg even.

Toen keek ze de schone markiezin enige ogenblikken doorborend aan en sprak:

— Ik weet alles. Inspecteur Baxter heeft mij van alles op de hoogte gesteld. Het is mij bekend, mevrouw, wie en wat ge geweest zijt; ik weet ook, dat ge door Inspecteur Baxter hier in de hoge kringen zijt geïntroduceerd en dat ge de kostbare toiletten en al het geld, waarover ge hebt kunnen beschikken, van de Londense politie hebt gekregen. Gij zijt Baxter's spion geweest.

— Dat was ik, waarom zou ik het loochenen, wij zijn dus in zekere zin collega's, Miss Wilson, riep de markiezin uit.

— Niet helemaal, haastte Miss Wilson zich te zeggen. Ik ben detective van de Londense politie en u bent, nu, wij noemen zo iemand gewoonlijk een speurhond; het onderscheid ligt voor de hand.

Adrienne haalde met verachtelijk gebaar de schouders op.

— En uit die speurster der Londense politie is later Markiezin de Frontignac geboren, antwoordde zij, maar laat ons hierover niet redetwisten en luister nu liever, hoe Markies de Frontignac mij op zekere dag openbaarde dat hij, als misschien enig persoon ter wereld, wist wie John Raffles is.

Hij kende de man, die zich achter deze naam schuil houdt en spoedig zal die aarts-inbreker ontmaskerd worden.

En wanneer zal dat ogenblik komen? vroeg ik hem.

Dat zal er zijn als ik het verkies, antwoordde de markies op mijn vraag, ik heb voorlopig echter niet de minste reden om de Londense politie enig genoe-gen te doen. Maar met mijn dood mag het geheim niet ten gronde gaan, ik heb in een document vastgelegd, wie Raffles, de Grote Onbekende is. Dat verzegelde document ligt in mijn safe in de Engelse Bank en als ik soms eens plotse-ling mocht komen te sterven, dan kun jij, liefste, de stalen deur openen om de brief aan de Londense politie te overhandigen.

— En hebt ge die sleutel, madame? vroeg Miss Wilson.

Met een zegevierend gebaar haalde Adrienne het gouden kettinkje met het kunstig vervaardigde sleuteltje te voorschijn.

— Hier is het, zei zij. Mijn man, Markies de Frontignac, heeft het mij gegeven, met de aanwijzing, dat ik onmiddellijk naar Engeland moest vertrekken, als hij hedenavond voor acht uur niet terug mocht zijn. Ge begrijpt zeker, Miss Wilson, wat dat betekende. Ik heb het dadelijk begrepen. De markies heeft echter niet geduellerd. Hij bevond zich in de verongelukte trein, die van Versailles op weg was naar Parijs en is gedood. Morgenoctend vertrek ik naar Londen om Inspecteur Baxter zo vlug mogelijk te kunnen meedelen, wie feitelijk de inbreker John Raffles is.

Het lichtte een ogenblik zeldzaam op in de ogen van de vrouwelijke detective.

— Dan hebt ge het moeilijke raadsel opgelost, riep zij uit, waarmee de Londense politie zich al zo lang heeft bezig gehouden en ge zult grote dank oogsten.

De duizend pond sterling, die op het hoofd van de behendige inbreker gezet zijn, zullen ook uw deel worden.

De schone Adrienne lachte smalend.

— Dacht ge werkelijk Miss Wilson, dat ik iets geef om die duizend pond sterling? Als ge mij wilt vergezellen naar Londen, is dat geld voor u. Ik ben rijk. Mijn man, de Markies de Frontignac, behoorde tot de Franse aristocratie. In de safe in de Engelse Bank liggen millioenen, aan effecten, kostbaarheden en baar geld die thans mijn eigendom zijn. Voor duizend pond sterling speelde ik niet voor spion.

— Ha, ik begrijp u, riep Miss Wilson uit. Het is u om iets anders te doen.

— Ja, ik zal u alles uitleggen, Miss Wilson, luister. Inspecteur Baxter heeft mij zijn woord gegeven, dat hij, hetzelfde ogenblik, waarin ik hem vertel wie John Raffles is, al de papieren, die mijn herkomst bewijzen, zal vernietigen.

— Inspecteur Baxter, zal natuurlijk zijn woord houden, zei Miss Wilson, maar ik betwijfel, madame, of ge wel

ooit in de gelegenheid zult zijn deze prijs te verdienen.

— Wie zou mij dat beletten? Ik draag het sleuteltje hier op mijn borst en ik weet uit de mond van mijn lieve man zaliger nagedachtenis, dat het bewuste document in de safe ligt.

— Zeker, hernam Miss Wilson. Nu hebt ge de sleutel nog in uw bezit, maar over een half uur zult ge hem misschien niet meer hebben.

— Maar waarom niet?

— Omdat dan Raffles zelf ook zal weten, dat uw echtgenoot overleden is en zijn maatregelen zal nemen. Hij heeft wel gevaarlijker en moeilijker inbraken gepleegd.

Adrienne verbleekte. Aan deze mogelijkheid had zij allerm minst gedacht.

— Luister eens naar wat ik u voorstel, madame, zei nu de vrouwelijke detective, maak het Raffles onmogelijk, hier in te breken om u de sleutel af te nemen.

— Wat moet ik dan doen? vroeg de markiezin.

— Wacht geen ogenblik, antwoordde Miss Wilson. Vertrek onmiddellijk naar Londen.

— Hoe laat is het?

— Nog tien minuten voor acht, madame. De sneltrein naar Calais vertrekt om negen uur precies van het station; wij kunnen dus, zonder al te veel jagen, nog die trein halen. Wij nemen samen een slaapwagen, zodat ge niet alleen zijt. Overigens kunt ge volmaakt gerust zijn, madame, ik zal bij u waken. Met zonsopgang is de trein trouwens al te Calais. Daar gaan we dadelijk op de boot en zijn enige uren later reeds te Londen.

De Bank van Engeland blijft tot vijf uur 's avonds geopend, we hebben dan dus nog enige uren de tijd.

Adrienne had opmerkzaam geluisterd. Eerst had zij afwerende bewegingen gemaakt, maar langzamerhand was een en ander haar toch niet meer zo dwaas voorgekomen.

Nu sprong zij op en op stellige toon riep ze uit:

— Ge hebt gelijk, Miss Wilson. Ik moet van deze gunstige gelegenheid gebruik maken. Wacht mij hier. Ik ga mij kleden, maar ben over vijf minuten terug. Intussen kunt gij een auto opbellen, die ons naar het station kan brengen.

— Uitstekend, madame.

De markiezin ging de kamer uit en Miss Wilson bestelde telefonisch een auto.

Toen de deur achter de markiezin was dichtgevallen, verscheen een spotlach om de mond van de vrouwelijke detective.

— Baxter is een slimmerd, fluisterde zij bij zichzelf, hij heeft altijd vermoed, dat Raffles, de Grote Onbekende, geen gewone dief is, maar dat hij behoort tot de hoogste kringen. Daarom heeft hij ook die mooie avonturierster afgericht en haar in de voorname kringen geïntroduceerd.

Enige ogenblikken later kwam Adrienne vlug het vertrek weer binnen, waarin de vrouwelijke detective wachtte.

Het mantelcostuum, dat zij nu droeg, kleepte haar perfect en deed haar eigen-

aardige schoonheid nog des te beter uitkomen.

— Ik heb een reistas laten inpakken, zei zij, waar alles in is, wat wij voor ons kort verblijf in Londen nodig hebben. Ge behoeft dus niet eerst naar uw hotel te gaan.

— Ik reis zoals ik ben, antwoordde Miss Wilson, ik ben dat gewend.

— Kom dan gauw. De taxi staat voor.

Het tweetal snelde de trappen af en stapte in.

— De sleutel, markiezin?

— Die draag ik op mijn borst, antwoordde Adrienne de Frontignac en zij glimlachte daarbij veelbetekenend.

... ..

Een uur later keerde de Markies de Frontignac in zijn paleis terug. Men bracht zijn stoffelijk hulsel in de lijk-auto van het hospitaal, tot grote verbazing en diepe droefheid van het personeel, dat door de markiezin niet eens op de hoogte was gebracht van de ramp.

HOOFDSTUK V

DE BLINDE PASSAGIER

In woeste vaart, met een snelheid, die, zonder overdrijving gevaarlijk kon worden genoemd, vloog de huurauto van Raffles door de straten van Parijs.

Raffles zelf zat aan het stuur en had al zijn opmerkzaamheid nodig, om bij de heersende duisternis in de straten van Parijs, geen ongeluk te veroorzaken.

Maar geen nood. Er bestond geen chauffeur, die het in handigheid won van Lord Edward Lister.

Zonder onderbreking en tegen het verbod in, liet hij hoorn en claxon werken.

Alles stooft terzijde en menige vloek werd uitgestoten door haastig opzij springende wandelaars.

Eensklaps zagen enige bereden politieagenten de roekeloos voortjagende wagen; zij gaven onmiddellijk hun paard de sporen en zetten de onbesuisde automobilist achterna.

Naar het station. Naar het Gare du Lyon. Dat was de enige gedachte, die Raffles in deze ogenblikken bezig hield.

Hij wist immers, dat zijn vrijheid er van af hing.

De chauffeur, die naast hem zat, zag zo wit als een doek. Zo'n dolle rit had hij nog nooit medegemaakt.

Maar de vreemdeling, die zijn plaats had ingenomen, wist niet van inhouden.

Zoals hij daar zat, de Engelse aristocraat met het bleke gezicht, waarin alle trekken gespannen waren, maakte hij volkomen de indruk van een man van ijzer en staal, wiens besluit door niets te veranderen is en die tot elke prijs zijn doel wil bereiken.

Gelukkig kende Raffles Parijs op z'n duimpje.

Trouwens, hij was in alle wereldsteden volkomen thuis; niet alleen in Londen, waar hij woonde, maar ook in Parijs, Wenen, Berlijn, Madrid, Rome of Napels, zelfs in Konstantinopel, in alle grote steden van de Verenigde Staten en ook in Teheran, de hoofdstad van Perzië, zou hij midden in de nacht de weg hebben kunnen vinden.

— Nog een kwartier, dan ben ik er, mompelde hij.

Een blik op de auto-klok overtuigde hem, dat het kwart voor negen was.

Als een sneltrein vloog de auto door de straten.

Daar was het station. Nog een paar honderd meter. Toen, eensklaps, krak... krak...

Met 'n geweldige zwaai vloog de auto op zij. Een lantaarn werd in de vaart meegesleurd en tegelijkertijd weerklonken angstkreten.

Een klein melkwagentje, dat uit een zijstraat kwam, had zich plotseling voor de auto bevonden en hoewel Raffles door een geweldige ruk aan het stuurrad een directe aanrijding had weten te vermijden, kon hij niet voorkomen, dat de melkwagen, mitsgaders de bestuurder tegen de grond gesmakt wer-

den en de auto zelf tegen een lantaarnpaal reed, waardoor hij zelf en de chauffeur, die naast hem zat, er uit geslingerd werden.

De chauffeur was tamelijk zacht terecht gekomen tegen een der wielen, waarvan de rubberband zijn val gebroken had. Raffles echter beschreef een grote boog door de lucht en de angstkreten, die men na de botsing hoorde, golden in hoofdzaak hem.

Men dacht niet anders of hij zou met het hoofd tegen de straatstenen verpletterd worden.

Maar niets van dat alles gebeurde. Zelfs in zijn reis door de lucht verloor Raffles zijn tegenwoordigheid van geest niet. En zo wist hij in die paar ogenblikken zijn lenig lichaam zo te buigen en te strekken, dat hij, evenals een kat, op zijn voeten terecht kwam.

Door de schok echter verloor hij nog even zijn evenwicht en maakte met zijn partes posteriores kennis met het straatoppervlak. Maar hij had zich niet in het minst bezeerd.

Met één sprong stond hij tussen de ruïnes door de botsing veroorzaakt en lichtte een man op, die hevig bloedde uit een wonde aan het hoofd en ook een beenbreuk scheen te hebben opgelopen.

— Hoe heet je? vroeg Raffles, vlug, je zult er geen schade van hebben.

— Bastin Cavour, melkhandelaar uit Belleville bij Parijs, stamelde de ander, o, al mijn mooie spulletjes, pas vier weken getrouwd, en nu al...

— Stil maar, je zult er wel bij varen, heb geduld.

Daarna wendde hij zich tot de chauffeur, die met een meewarig gezicht het gebroken rommeltje aanzag, dat zoëven nog een snelle automobiel was geweest.

— Je naam? vroeg Raffles.

— Henri Frotté, Rue du Carmagnolle 17 Faubourg St. Jacques, Parijs, luidde het antwoord.

Maar de chauffeur had geen tijd om te zien of zijn adres juist genoteerd was, want voor hij uitgesproken was, was Raffles er met een geweldige vaart vandoor gegaan.

De stationsklok wees reeds twee minuten voor negen.

Nog twee minuten. Honderdtwintig seconden.

Raffles rende als een bezetene.

Achter zich hoorde hij de joelende menigte, die hem na hield. Maar met reuzenschreden duwde hij ieder op zij, sprong over het tourniquet en kwam op het perron, toen juist de conducteurs de zware portieren dichtgoiden van de sneltrein, die om negen uur naar Calais vertrok en zich juist in beweging zette.

Gelukkig. Vóór een der beambten gelegenheid had hem tegen te houden, was hij over de rails gesprongen en klom nu aan de andere kant, waar niemand hem kon zien op de treeplank en omklemde met vaste greep de kruk van een coupé-deur.

Sneller, steeds sneller begon de locomotief te rijden en voorzichtig, uiterst voorzichtig tastte Raffles langs de coupédeuren, totdat hij een lange wagon had bereikt, waarin zich de slaapcoupé's bevonden.

Hij boog zich voorover en keek door het raam naar binnen.

Maar meteen trok hij zijn hoofd ook weer terug. Hij keek bijna vlak in het gelaat van een baardig man, die een rode Turkse fez met zwarte kwast op het hoofd had, waaruit hij opmaakte, dat een volgeling van Mohammed daar zijn tenten had opgeslagen.

Hij verwachtte dat de Turk het raampje zou laten zakken om naar buiten te kijken, teneinde zich aldus te vergewissen, wie zich daar zo voor zijn coupé-raampje had vertoond. Hij bukte zich daarom zo laag mogelijk en bleef een paar minuten in die houding.

Er gebeurde echter niets, waaruit Raffles afleidde, dat de man waarschijnlijk niets gezien had en ging nu weer behoedzaam verder.

Hij richtte zich nu weer voorzichtig op en zonder te veel van zijn hoofd voor het raam te vertonen, keek hij ook in de volgende coupé.

Natuurlijk had hij zich niet vergist, toen hij vermoedde, dat Adrienne de Frontignac diezelfde avond nog naar Londen zou vertrekken.

Daar zat zij. Neen, zij had er geen gras over laten groeien.

Zij was dus werkelijk reeds op weg naar Londen om het noodlottige document te halen.

Voorzichtig tastte Raffles verder naar de ingang van de coupé.

Dat was geen gemakkelijke taak, want de trein snelde thans voort met duizelingwekkende vaart, zodat de Grote Onbekende ieder ogenblik kon verwachten, dat hij door de heftige luchtdruk van de treeplank zou worden gezogen.

Maar, hoe groter het gevaar, hoe sterker ook zijn zelfbeheersing.

Nu had hij de deur bereikt, die voerde naar de slaapcoupé's. Hij schoof haar open en trad geruisloos binnen.

Maar nu was het zaak om in de coupé, naast die, waarin Adrienne vertoefde, de nacht te kunnen doorbrengen.

De conducteur van de slaapkamers naderde hem.

— Zoekt mijnheer iets? vroeg hij, alle plaatsen in de wagon zijn bezet.

— Luister eens, antwoordde Raffles, hier zijn tien duizend francs. Ik geef je die cadeau, maar ruim mij dan hier een plaatsje in.

— Maar meneer...

— Begrijp je dan niet, waarom het mij te doen is? Die mooie, jonge vrouw.

— Ha juist. De conducteur glimlachte. Die met die oudere dame reist...

— Zo, is er een oudere dame bij. Nu, dat hindert niet. Als ik vannacht maar de afdeling naast die van de mooie jonge vrouw krijg.

— Neen, dat gaat niet, meneer.

— Waarom niet?

— Daar slaapt een Turk.

— Breng die man dan ergens anders onder dak.

— Onmogelijk.

— Niets is onmogelijk. Ruim die Turk uw eigen cabine in, als het niet anders gaat.

— Goed, meneer, dat wil ik wel doen. Maar onder welk voorwendsel?

— Laat dat maar aan mij over.

— Jawel, mijnheer, zegt u maar wat ik moet doen.

— Breng mij bij die Turk.

De Grote Onbekende drukte nu de conducteur de beloofde bankbiljetten in de hand.

Deze opende de deur van de coupé.

De grote, breedgeschouderde Turk, die Raffles zoëven in het portierraam had gezien, lag reeds te bed en snurkte.

— Maak hem wakker, fluisterde Raffles.

— Meneer. Wordt eens wakker. Hallo. De conducteur schudde de slapende heen en weer.

— Allah is Allah, wat is er? bromde de snorker met slaperige stem.

— Pardon, begon Raffles in de Turkse taal, het spijt mij geweldig, dat ik u moet lastig vallen. Maar daar er in uw coupé nog een tweede bed is...

— Oho. Ik heb voor een hele coupé betaald, protesteerde de Turk.

— Volkomen waar en het is ook zeker mijn bedoeling niet geweest om u lastig te vallen, maar ik ben in Parijs plotseling ziek geworden. De doktoren constateerden, dat aanvallen van waanzin te verwachten zijn en daarom heeft

men mij, feitelijk tegen mijn zin, naar deze trein gebracht, opdat ik zo gauw mogelijk weer in Engeland, mijn geboorteland, terug zal zijn.

Nauwelijks had Raffles deze woorden gesproken, of de Turk pakte zijn boeltje bij elkaar, schoot zijn badjas aan en verliet zo snel mogelijk de slaapcoupé.

Glimlachend volgde hem de conducteur en buiten hoorde Raffles de in zijn rust gestoorde man nog vele Turkse vloeken uitstoten.

Raffles hoorde ook hoe hij tegen de conducteur beweerde, dat hij er niet aan dacht, weer naar zijn coupé terug te gaan en de conducteur beduidde hem, dat hij wel voor een geschikt plaatsje zou zorgen.

Een paar minuten later werd alles weer stil.

Raffles schoof de grendel voor de deur.

Nu was hij alleen. Nu kon hij ongehinderd de taak, die hij zichzelf had opgelegd, volbrengen.

HOOFDSTUK VI

AAN HET WERK

Voorzichtig ging hij naar de wand, die zijn coupé van Adrienne's coupé scheidde.

Hij legde zijn oor hier tegen om te luisteren en daar de wanden vrij dun waren, kon hij letterlijk ieder woord verstaan.

— Ga nu wat slapen, madame, hoorde hij een volmaakt vreemde stem zeg-

gen, ik zal wakker blijven.

— Zijt ge dan niet vermoeid, miss Wilson?

Dat was Adrienne's stem, die hij zo dikwijls had gehoord.

— Moe? klonk het nu. Een detective mag nooit moe zijn en Inspecteur Baxter heeft mij opgedragen, u te bewaken en te beschermen ten allen tijde.

— Ha zo, een vrouwelijke detective, lachte Raffles. En Baxter heeft haar naar Adrienne de Frontignac gezonden, opdat deze steeds een waakzaam persoon in haar buurt zou hebben.

Het spijt me voor hem, maar dan zal Inspecteur Baxter ook nu weer eens lelijk voor het lapje worden gehouden.

— Ik zal in het onderste bed gaan liggen, hoorde Raffles nu Adrienne weer zeggen. Gij kunt dan bovenin gaan liggen, want ook als ge niet slapen gaat, zal rust u toch goed doen.

Toen hoorde hij het geruis van zijden rokken en, was het verbeelding? het kwam hem voor, alsof een bekend parfum zijn reukorganen streefde.

— Hebt ge de sleutel nog, mevrouw? hoorde hij toen zeggen.

Nu spitste Raffl's de oren.

— Natuurlijk. Dat sleuteltje hangt als altijd aan een kettinkje op mijn borst.

Toen bleef het een paar minuten stil en enige ogenblikken later hoorde Raffles Adrienne nog met een slaperige stem zeggen:

— 't Is hier toch wel verrukkelijk tussen de koele lakens. Zijt ge nog wakker, Miss Wilson?

— Natuurlijk! Mijn revolver ligt naast mij en ik denk niet aan slapen.

Toen hoorde Raffles niets meer dan de eentonige regelmatige cadans van de spoorwegwielen op de rails.

— En nu zal ik het mij toch maar eens wat gemakkelijker gaan maken, mompelde Raffles voor zich heen, dat is me een dagje geweest. Eerst van iemand horen, dat hij het geheim van mijn leven kent, dan als een dolleman door de straten van Parijs rennen, iemand bijna doden, door hem onderste boven te rijden en ten slotte een eind op de treeplank van de sneltrein naar Calais meerijden.

— Oef.

Hij trok zijn jas uit, haalde een gouden sigarettenkoker te voorschijn en begon op z'n kalmste gemak te roken.

Met half gesloten ogen leunde hij achterover in de fluwelen kussens en door zijn lange, donkere wimpers tuurde hij nadenkend voor zich uit.

Daar in de coupé, naast hem, zo dacht hij, lag nu de vrouw, die zijn gunsten versmaad en hem op het hart had getrapt. Hij was haar totaal onverschillig geweest, evenals zovele anderen het waren en nu ook weer ten slotte die Markies de Frontignac. Het zou nu niet lang meer duren of die vrouw ging mooi weer spelen met het van haar echtgenoot geërfde fortuin. Hij zou er een oogje op houden, dat het geld niet al te roekeloos weggesmeten werd, want anders zou hij eens wat gaan halen voor zijn armen en noodlijdenden.

Maar dat had nog de tijd. Er was iets anders dat méér haast had en waarvoor hij zich thans in deze trein bevond. Zij wist niet wie Raffles was. Hij wist, dat zij hem was gaan haten en hem haar haat zou tonen, zodra zij wist, dat Raffles en hij één en dezelfde persoon waren. Dat kon en dat mocht niet en daarom zou hij het haar dan ook beletten. Om dit te doen, behoefde hij eenvoudig zijn handwerk, dat hij tot in de perfectie verstond, uit te oefenen. En hij tastte even met zijn vingers naar zijn zakken, waarin hij wist, dat zich de nodige instrumenten en werktuigjes bevonden.

Toen hij eraan dacht, moest hij even glimlachen en haalde in zijn herinnering op, hoe hij nog maar kort geleden een instrumentje had uitgedacht en vervaardigd met de zeer gewaardeerde hulp van zijn beste vriend Charles Brand en dat hij hier in dit geval waarschijnlijk uitstekend zou kunnen gebruiken.

Hierdoor dacht hij eensklaps weer aan zijn vrienden, die hij, zonder boodschap, in het hotel te Parijs had moeten achterlaten en hij nam zich voor, zodra hij te Londen zou zijn aangekomen, hen te telegraferen, opdat zij zouden weten waar hij zich bevond, en zij niet ongerust behoeften te zijn.

Zo verstreek ruim een uur.

Toen stond hij op.

— En nu aan het werk, Edward, fluisterde hij tot zichzelf.

Hij haalde uit zijn vest een juchteren étui te voorschijn.

Daaruit nam hij een klein flesje, gevuld met een lichtkleurige vloeistof, een penseel, een stalen boor, een zaag, een breekijzer en een tang, alles van zeer klein formaat.

Om niet het minste geluid te veroorzaken, trok hij zijn lakschoenen uit en liep op de punten van zijn voeten naar de wand, die zijn coupé van Adrienne's verblijf scheidde en luisterde, of alles volkomen stil was geworden.

Ja, hij kon, nadat hij zijn oor tegen de wand had gedrukt, zelfs het regelmatig ademen horen, dat uit het onderste bed kwam.

Nu kon hij aan het werk gaan.

Van zijn horlogeketting nam hij een gouden potlood en tekende een vierkantje tegen de wand op de plaats, waar deze het dunst was.

Daarna bestreek hij de plek met de vloeistof uit het flesje, waarvoor hij het penseel gebruikte.

Dit experiment herhaalde hij tot vier keren. Toen drukte hij met de duimen op de bestreken plek en al heel spoedig week het hout onder die druk, een bewijs dat de vloeistof, waarmee de wand bestreken was, het hout totaal had opgelost.

Nu zette Raffles er de boor op.

Een regen van fijne houtsnippers daalde neer en voorzichtig blies Raffles het zaagsel van de wand en zijn kleren.

Enige tijd werkte hij aldus geruisloos voort.

Nu moest hij proberen of zijn werk gelukt was.

Hij haalde een lange speld uit zijn das. Het was een gouden sieraad, met een prachtige diamant bezet.

De naald stak hij in de booromslag en toen kon hij, zonder enige moeite, het sieraad tot een diepte van vijf centimeter in de opening steken.

Toen hij zo diep gekomen was, hield hij de boor met een hand volkomen stil en drukte met de wijsvinger van zijn andere hand van boven tegen de naald.

Raffles luisterde aandachtig naar enig geluid, maar indien deze beweging dat veroorzaakt had, dan was het zo

zwak geweest, dat zijn oor het niet had kunnen opvangen.

Het was Raffles aan te zien, dat hij in spanning verkeerde, want het was voor het eerst, dat hij dit fijne instrumentje in toepassing bracht en hij wist natuurlijk niet of het onmiddellijk goed zou werken.

Zweetdruppels parelden hem op het voorhoofd.

Hij bracht zijn tweede hand naar het instrument en begon langzaam met wrikkende bewegingen, de boor naar zich toe te halen.

Weldra speelde een glimlach van voldoening om zijn lippen.

Het instrumentje had gewerkt en goed ook. De gouden naald had aan het puntigste ondergedeelte een inklapbare weerhaak, die hij door een druk op de bovenzijde in werking had gesteld. De weerhaak had in het hout gegrepen en nu kon hij voorzichtig het bewerkte gedeelte naar zich toehalen.

Het gat in de wand was nu zo groot, dat Raffles in de andere coupé kon kijken.

Daar hij echter niet naar boven kon kijken, wist hij niet, of miss Wilson ook was ingeslapen, of dat ze misschien wakker lag.

Hij veronderstelde het laatste en besloot zeer voorzichtig te werk te gaan.

Hij kon miss Wilson niet zien, maar kon wel ongehinderd in Adrienne's legerstede kijken.

Zij was half gekleed en onder de kanten van haar japon kon Raffles het kettinkje en het sleuteltje zien schitteren.

Dat sleuteltje moest hij hebben als hij niet verloren wilde gaan.

Een diepe ademtocht ontsnapte zijn borst. Toen greep hij een nikkelen tangetje, opende het enige keren om te onderzoeken of het goed werkte en deed toen een zwart fluwelen masker voor de ogen.

Nu perste hij zijn lichaam tegen de wand en stak beide handen, waarin hij het tangetje hield, door de opening.

Nu kwam het er op aan, voorzichtig te zijn. Elén enkele verkeerde beweging en Adrienne zou ontwaken.

Misschien ook waakte de vrouwelijke detective nog.

Langzaam hief Raffles zijn hand op, waarin hij de tang hield.

Zacht, nauwelijks merkbaar, raakte het tangetje de sleutel.

De trekken van Raffles spanden zich als die van een roofdier, zijn ogen fonkelden, maar zijn hand beefde niet.

Een kleine beweging, een enkel drukje, de tang had het gouden kettinkje doorgeknepen.

Het volgende ogenblik had Raffles het sleuteltje beetgepakt en terwijl de vrouwelijke detective zich luisterend over de rand van haar bed boog, roofde Raffles de sleutel.

Zijn handen hielden de kostbare sleutel vast, een kleinood, dat voor hem meer waard was dan alle schatten der wereld.

Raffles echter was niet gewend, zich lang over te geven aan vreugdevolle overpeinzingen, als hem iets gelukt was.

Met een snelle beweging stak hij het sleuteltje in zijn zak, zette het stuk hout weer in de opening, stak een nieuwe sigaret op, trok lakschoenen en jas weer aan en overtuigde zich door een blik in de spiegel, dat hij er weer onberispelijk uitzag.

Hij begreep, dat hij niet in de slaapcoupé kon blijven en dat hij zich op het station te Londen niet aan Adrienne mocht vertonen.

Hij moest zich dus vermommen.

Maar bij zijn overijld vertrek uit Parijs had hij zijn koffers in het hotel achtergelaten.

Hoe zou hij nu aan andere kleren komen?

Nog geen vijf minuten had hij over dit laatste vraagstuk nagedacht, toen hij glimlachend opstond en de coupé verliet.

Nu wist hij, waar en hoe hij zich zou kunnen verkleden.

Want toen hij langs de treeplank liep, had hij, terwijl hij hier en daar naar binnen keek, in een der wagons een man zien zitten, die hem thans uit de verlegenheid kon helpen.

Deze man was een Pools koopman, die een lange kaftan droeg en een breed-

gerande cylinderhoed op het hoofd had.

Aan een der stations, waar de snel-trein slechts één minuut stopte, werd de deur van zijn coupé geopend en een net gekleed heer trad binnen.

Hij groette hoffelijk en het duurde niet lang of het tweetal was in een geanimeerd gesprek gewikkeld.

De nieuwe reiziger sprak vloeiend Pools. Hij vertelde, dat hij op weg was naar Londen, omdat een koopman, wie hij voor vele duizenden aan goederen had gestuurd, op het punt stond fail- liet te gaan.

— Ik zal zien, wat ik nog kan red- den, zei de koopman uit Warschau, maar als ik morgen niet tijdig te Londen ben, verlies ik mijn geld en dan ben ik er ellendig aan toe.

Op mijn erewoord, beste meneer, ver- volgde de Pool met klagende stem, ik heb een vrouw en vier kinderen, het zou toch vreselijk zijn, als die schurk mij straatarm maakte.

Zijn medereiziger antwoordde niet veel.

Deze haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn en begon te roken.

— Rookt ge niet? Kom, neem ook een sigaret, voegde hij zijn reisgenoot toe.

Hij had zijn gouden koker al weer gesloten en toen hij de Pool een sigaret aanbood, had hij het gouden voorwerp bliksemsnel omgedraaid.

Aan die kant van de koker bevonden zich geheel andere sigaretten.

— Ja, graag, zei de Pool, uw sigaret heeft een fijn aroma.

Met welbehagen begon de man te dampen, terwijl hij zijn medereiziger van zijn kinderen begon te vertellen.

Maar plotseling begon de man aller- leel wartaal te praten, zijn ogen knip- perden, totdat hij ze helemaal sloot en insliep.

— Wel te rusten, Moskowits, zei Raffles, die een van zijn bekende trucs had toegepast. Als je morgen niet op tijd in Londen aankomt, zul je er toch geen schade van hebben. Raffles vraagt nooit diensten voor niemandal.

* * *

Toen de eerste zonnestralen de zee verlichtten, in wier onmiddellijke nabijheid het stationsgebouw lag, stopte de trein en een der eerste passagiers, die uitstapte, was een Pools koopman, die huiverend zijn kaftan om zich heentrok en wiens hoofd bijna verdronk in de veel te grote cylinderhoed.

Hij was ook een der eersten, die op de wachtende boot stapte en aan een matroos in gebroken Engels vroeg :

— Ik ben doodziek, beste vriend. Breng mij gauw naar een hut.

— Ben je al zeeziek geworden, voordat de reis begint? lachte de zeerob. Ga maar mee, ik zal je bij de steward brengen.

De Pool liep achter de matroos aan, maar bij de trap bleef hij even staan, alsof hij verrast was.

Een mooie brunette was aan dek gekomen en achter haar liep een andere dame: Adrienne en Miss Wilson. Zij liepen echter niet samen, maar een eind van elkaar af.

Toen zij elkander ontmoetten, maten de beide dames elkander met woeden-de blik.

Raffles glimlachte in de schaduw van zijn breed gerande hoed.

— Ik begrijp die boosheid volkomen, dacht hij. Adrienne de Frontignac beschuldigt Miss Wilson van de diefstal en zegt, dat zij de sleutel heeft gestolen om hem aan Inspecteur Baxter te kunnen geven.

Toen verdween de Pool van het dek.

Precies op tijd, om drie uur in de namiddag, liep de boot de Theemsmonding binnen en bij de allereerste aanlegsteiger verliet de Pool het schip.

Hij liep vlak langs Adrienne heen.

Zij keek glimlachend naar de drukte op de kade en geen zweempje van teleurstelling over de diefstal was op haar gelaat te lezen.

— Wonderlijk, dacht Raffles, ik had gedacht, dat het verlies van het sleuteltje haar in de grootste opwinding zou brengen. Enfin, het sleuteltje is van mij.

Nauwelijks was Raffles aan wal gestapt, of hij nam een taxi en reed naar zijn woning in de Cromwellstreet.

Hij had de chauffeur een goede fooi beloofd en deze bracht hem nu in korte tijd aan het doel, er schijnbaar niets vreemds in vindend dat een Pools koopman, in kaftan gehuld, de deur met een huissleutel opende.

Raffles keek op zijn polshorloge.

Het was tien minuten vóór vier. Hij kon dus nog wat eten, zich verfrissen en verkleeden. Vóór vijf uur moest hij aan de Engelse Bank zijn.

Het was vijf minuten over half vijf, toen Raffles de Bank van Engeland betrad.

Hij ging direct naar het betreffende loket en zei:

— Ik zou wel even in mijn safe willen gaan.

— Hebt ge de sleutel bij u?

— Alstublieft, antwoordde Raffles en hij toonde het sleuteltje, dat hij in de afgelopen nacht door list had veroverd.

De beambte bekeek het sleuteltje enkele ogenblikken nauwkeurig en zei toen:

— Ge vergist u, mijnheer, dat is geen sleuteltje van een der safes van de Engelse Bank.

Raffles stond als door de bliksem getroffen. Dat was iets, waarop hij nooit had kunnen rekenen en het kostte hem alle moeite om een kreet van teleurstelling te onderdrukken.

Met wijd opengesperde ogen staarde hij naar het sleuteltje, dat hem zoveel moeite gekost had om te bemachtigen en dat nu waardeloos voor hem bleek te zijn.

Nu begreep hij waarom Adrienne de Frontignac op de boot zo rustig had geglimlacht.

HOOFDSTUK VII.

EEN LEVENDE DODE

Het was kwart voor vijf, toen Raffles weer op straat stond. Hij was een ogenblik besluiteloos, iets dat hem maar hoogst zelden overkwam.

Maar wie had er dan ook maar een moment aan kunnen denken, dat Adrienne de Frontignac niet het echte sleuteltje om haar hals zou hebben gedragen.

Hij kon nu wel enigszins vermoeden, waarom zij het gedaan had. Ook haar houding tegenover Miss Wilson op de Kanaalboot wees daarop.

Natuurlijk had de geslepen vrouw aan verraad gedacht en zelfs Miss Wilson niet vertrouwd. De gebeurtenissen hadden haar in het gelijk gesteld, zo dacht zij waarschijnlijk, want zij had er natuurlijk niet de minste notie van dat haar het sleuteltje door een ander was afgenomen. Geen der beide vrouwen had in de slaapwagen iets ontdekt, dat op de diefstal vanuit een andere coupé wees.

Door de loop der gebeurtenissen was Adrienne de Frontignac thans niet meer onder bescherming van Miss Wilson. Zij had zich natuurlijk van haar geleidster vrij gemaakt en zou nu ongetwijfeld op eigen gelegenheid er op uit trekken om het document, dat de Markies de Frontignac in de Bank had gedeponneerd, te voorschijn te brengen en daar haar voordeel mede te doen.

Aan dit alles dacht Raffles toen hij voor het Bankgebouw stond.

Het was intussen vijf minuten voor vijf geworden, zodat er nog maar een

paar minuten hadden te verlopen om hem ten minste voor deze dag veilig te stellen.

Geen zorgen voor morgen, was zijn lijfspreuk. Morgen zou hij wel weer verder zien.

Hij keek op zijn horloge en zag, dat het vier minuten voor vijf was. Wat kropen de wijzers langzaam. Het leek wel alsof ze eens zo langzaam gingen als anders.

Misschien ging zijn horloge niet gelijk. In de buurt was een horlogezaak; hij wilde daar de ware tijd eens opnemen.

Hij liep er snel heen, telkens achter zich kijkend om de ingang van het Bankgebouw in het oog te houden en kwam tot de ontdekking, toen hij voor de bewuste winkel stond, dat zijn horloge inderdaad een minuut achter was.

Hij zette het gelijk en keerde toen weer op zijn schreden terug. Bij de Bank aangekomen, was het intussen één minuut voor vijf geworden en hij zag verschillende ambtenaren in de vestibule reeds aanstalten maken om het gebouw te sluiten.

Eindelijk sloeg het vijf uur. De bureaux en loketten werden gesloten en het personeel begon zich door een zijdeur te verwijderen.

Met een zucht van verlichting zag Raffles een der beampten, welke de voordeur ging grendelen.

Maar op hetzelfde ogenblik, dat Raffles zich wilde verwijderen, kwam een taxi met grote vaart aanrijden. De chauffeur stopte plotseling, maar nog

voor de auto geheel en al stil stond, sprong daaruit een keurig geklede dame, die blijkbaar aan grote opwinding ten prooi, de grote trap opsnelde.

Raffles, die zich in een portiek had teruggetrokken, zag onmiddellijk dat het Adrienne de Frontignac was.

Bij de deur gekomen en deze willen-de doorgaan, ving de beambte, waarschijnlijk een huishouder, die 's nachts in het Bankgebouw bleef om het te bewaken, haar op en vroeg wat zij wenste.

— Ik moet even naar mijn safe, luidde het antwoord.

— Het spijt mij, mevrouw, maar ik mag u niet meer toelaten. Alle bureaux zijn gesloten. Morgenochtend om negen uur kunt u weer terecht.

— Het is maar voor één enkel ogenblik te doen en daar er mij veel aan gelegen is nog hedenavond iets uit mijn loket te nemen, zal ik u vijf en twintig pond sterling geven, als ge mij nog even in de kluis kan laten.

— Ik ben maar een arm man, mevrouw en ik zou graag wat verdienen, maar mijn orders zijn zeer streng, hernam de man.

Adrienne de Frontignac begreep, dat er niets aan te doen was en keerde zich om. Zij steeg weer in de taxi en voegde de chauffeur met een bleek gelaat, waaruit een grote teleurstelling sprak, toe:

— Hotel Cecil, Victoria Embankment.

Raffles, die zich goed verdekt in zijn schuilplaats had opgesteld, had de oren gespist om geen woord verloren te laten gaan.

De taxi verwijderde zich in snelle vaart. In de eerste plaats was Raffles veilig tot de volgende dag, want uit de kluis van de Bank van Engeland viel niets te stelen. Dat wist hij. Maar bovendien was hij nu te weten gekomen, waar Adrienne in Londen logeerde en dat kon hem te pas komen bij zijn verdere plannen. Want zij was natuurlijk in het bezit van het kostbare sleuteltje.

Toen sloeg hij de weg naar huis in, onder het wandelen nadenkend over hetgeen hem thans te doen stond.

Eensklaps scheen hem een denkbeeld in te vallen, want met een ruk hief hij het hoofd op en wandelde met veel krachtiger tred verder.

Onderweg liep hij nog even een hulp-telegraafkantoor in om een telegram te zenden naar Charles Dixon, Hotel de l'Angleterre, Rue Rivoli, Paris, om zijn vriend er van in kennis te stellen, dat hij zich thans te Londen bevond en binnen enkele dagen hoopte naar Parijs te kunnen terugkeren.

* * *

Intussen had zich op het bureau van de Engelse politie, Scotland Yard aan het Thames-Embankment een geheel ander toneel afgespeeld. Inspecteur Baxter had een half uurtje geleden een telefoontje gekregen van Miss Wilson, dat zij te Londen was en dat zij direct een onderhoud met hem wilde hebben.

Inspecteur Baxter had zich reeds op de komst van Miss Wilson verheugd, want hij dacht niet anders, of hij zou iets naders omtrent het geheim, dat nog steeds de Grote Onbekende, John Raffles, omhulde, te weten komen.

Nu was Miss Wilson op het bureau en in het cabinet van de inspecteur en men kan zich enigszins voorstellen hoe boos en teleurgesteld deze politie-ambtenaar, die zich tot levenstaak gesteld had om Raffles te vangen, was.

— Dat is een ellendige geschiedenis, Miss Wilson, zei inspecteur Baxter op geërgerde toon. Gij hebt u door die vrouw lelijk beet laten nemen.

— Ik ben volkomen onschuldig, inspecteur, verdedigde Miss Wilson zich. Zij heeft mij verzekerd, dat ze de sleutel op de borst droeg en ik heb gedurende de gehele nacht geen oog dichtgedaan om die sleutel voortdurend te bewaken.

— Maar de volgende ochtend was hij toch verdwenen, zei Baxter vinnig.

— Zeker, hij was verdwenen en de markiezin beweerde halsstarrig, dat hij des nachts moest zijn gestolen, hernam Miss Wilson. Zij heeft mij er zelfs van beschuldigd, dat ik de diefstal had gepleegd.

— Fataal, bromde Baxter, want als het inderdaad waar is, dat de Markies de Frontignac dit geweldige geheim heeft gekend, als hij inderdaad heeft geweten, wie zich verschuilt achter die ellendige John Raffles, dan is het eenvoudig ondenkbaar, dat ons dit geheim nog niet geopenbaard is. Ik veronderstel, dat die Markiezin Adrienne de Frontignac geen open kaart met ons wil spelen.

— Maar waarom zou ze dat niet? vroeg Miss Wilson.

— Dat weet ik niet. Maar ik zal strenge maatregelen nemen en morgen zelf naar Parijs gaan om met de Markies de Frontignac te spreken.

— Dan komt ge te laat, inspecteur, glimlachte Miss Wilson, de markies heeft gisteren bij een spoorwegongeluk de dood gevonden.

— Dood? Grote goden, dat was nog mijn laatste hoop, wat is er, mr. Brown?

Een der dienstdoende detectives was binnengekomen en overhandigde de inspecteur een visitekaartje met de woorden:

— Deze heer zou u graag even heel dringend willen spreken.

— Hij kan naar de bliksem lopen. Ik ben voor niemand te spreken, viel Baxter uit.

— Uitstekend. Ik zal het de markies zeggen?

— Markies? Welke markies?

— Wel, Markies de Frontignac uit Parijs, leest u het kaartje maar.

Baxter trok een gezicht als een boer, die door een koe op zijn voeten wordt getrapt. Hij wierp een blik op het visitekaartje en...

— De doden staan weer uit hun graven op, Miss Wilson, lachte hij toen, ge hebt mij zo juist verteld, dat de markies gisteren bij een spoorwegongeluk gedood is en dadelijk zult ge hem in levende lijve voor u zien. Brown, zeg de markies, dat ik hem met groot genoegen zal ontvangen.

Een minuut later ging de deur open en in de uniform van een majoor van het Franse leger, het kruis van het Legioen van Eer op de borst, trad Markies de Frontignac de kamer binnen.

Baxter twijfelde er geen ogenblik aan, dat hij de markies voor zich zag.

Vijf jaar geleden, gedurende het seizoen had hij hem eens gesproken en zich toen lange tijd met hem onderhouden, en het gebruiende gelaat, met de even grijzende snor was de Inspecteur van Scotland Yard niet uit het geheugen gegaan.

— Wel markies, zijt gij het inderdaad, riep Baxter uit, ge zijt dus niet dood?

— Dood? Ik? Zoals ge ziet, waarde inspecteur, springlevend.

— Ge zijt dus gisteren niet als slachtoffer van dat spoorwegongeluk gevallen?

— Een spoorwegongeluk? Aha. Wacht eens, daar gaat mij een licht op, nu begrijp ik alles. Deze leugen is waarschijnlijk uitgestrooid door het slechte wijf, dat ik tot gisteren nog mijn vrouw noemde, en dat, ik moet het tot mijn schande bekennen, nog mijn naam draagt.

Inspecteur Baxter en Miss Wilson keken elkander stom verbaasd aan.

— Ge hebt dus wel droeve ervaringen met uw vrouw opgedaan? zei Baxter. Ja, geachte markies, vrouwen zijn een wonderlijk en meestal treurig hoofdstuk in het leven der mannen.

Het gelaat van de markies werd somber, en zijn stem klonk hard, toen hij voortging:

— Zo schandelijk als ik werd nog nooit een man bedrogen. Ik was in de veronderstelling, dat ik een eerlijk meisje, van oude doch verarmde adel naar het altaar had geleid. En nu... Nu ben ik er achter gekomen, dat ik een deerne tot mijn vrouw heb gemaakt.

— Ik moet u tot mijn leedwezen mededelen, markies, zei Baxter, dat alles uit het verleden van uw vrouw mij reeds lang bekend was, maar er zijn gevallen, waarin zelfs de politie moet zwijgen.

— Maar thans vraag ik uw hulp, riep de markies uit, die mij thans niet mag en kan geweigerd worden, want deze vrouw staat op het punt om mij mijn vermogen afhandig te maken, en daarbij een bewijs te vernietigen, dat haar

zelve in het tuchthuis zou kunnen brengen.

Baxter trok een gewichtig gezicht en zei:

— Vertelt u mij eens, geachte markies, wat is er eigenlijk gebeurd?

— Zij heeft de sleutel van mijn safe in de Bank van Engeland gestolen, zei de markies, op bittere toon. Zij is daarmee naar Londen gevlucht en wil zich nu mijn papieren, mijn documenten, mijn effecten en mijn contant geld toe-eigenen. Bovendien beschuldig ik deze Adrienne Faté ervan, vervolgde de markies, dat zij vroeger in relatie gestaan heeft met de misdadiger, die zich John Raffles noemt.

Ik vond een brief van haar, en toen ik die wilde lezen, wierp zij zich voor mij op de knieën en bekende, dat zij een verhouding met de Grote Onbekende had gehad en sindsdien wist, wie Raffles is.

Dat alles had zij in die brief geschreven. Zij smeekte mij, om de brief niet te openen en daar ik destijds nog veel van haar hield, vergaf ik haar alles, maar deponeerde de brief bij mijn waardepapieren in de safe op de Bank van Engeland.

Inspecteur Baxter wreef zich de handen.

— Prachtig, prachtig, zei hij op triomfantelijke toon. Nu slaan we twee vliegen in één klap. Die Adrienne Faté moet onmiddellijk gearresteerd worden.

— Zij logeert in Hotel Cecil, zei Miss Wilson.

— Gelukkig, miss Wilson, dat gij dit weet en dat we nu eindelijk eens zullen ontdekken, wie die schurk, die Raffles is. Nu zal ik de wereld eens tonen, wat inspecteur Baxter van Scotland Yard vermag. En zich naar de deur wendend, riep hij:

— Detective Brown!

De detective kwam binnen, Baxter nam voor zijn schrijftafel plaats en vulde een formulier in.

— Ga onmiddellijk naar Hotel Cecil. Hier is een bevel tot inhechtenisneming ten name van Adrienne de Frontignac geboren Adrienne Faté.

Arresteer die vrouw en breng haar naar Scotland Yard.

— Zoudt ge mij willen toestaan, vroeg nu de markies, om die inhechtenisneming bij te wonen?

— Zeker, met genoegen; Brown, de markies gaat met je mee, beval Baxter.

— En zoudt ge de detective willen opdragen, om die vrouw onmiddellijk de sleutel van mijn safe af te nemen en die mij te overhandigen?

— Dat is niet meer dan recht en billijk, hernam Baxter. A propos, Brown, neem nog een paar man mee. De vrouw zal zich misschien verweren.

De detective verliet het bureau en de markies nam afscheid.

— Ge hebt mij veel onaangenaamheden bespaard, inspecteur, zei hij.

— Ik deed niet anders dan mijn plicht markies.

Een handdruk, nog een buiging voor de vrouwelijke detective en in militaire houding verliet Markies de Frontignac het bureau.

Enige minuten later gleden twee taxi's door de straten naar Hotel Cecil.

In de eerste zaten de markies met detective Brown, in de tweede zaten nog drie andere politiemannen.

Toen de eerste taxi het voorname hotel naderde, zei de markies op bewogen toon:

— Ik heb dat onwaardige schepsel te lief gehad; ik kan haar vernedering niet aanzien. Doe mij het genoegen, waarde Brown en breng mij de sleutel in de leeszaal. Ik zal u daar wachten.

Detective Brown vond dit begrijpelijk en de majoor ging, nadat zij uitgestapt waren, door de vestibule, de leeszaal binnen.

Tien minuten later zag hij door de glazen deuren, waarachter hij zich verdekt had opgesteld, hoe een vrouw, wier handen geboeid waren, onder hevig verzet, door de detectives in de taxi werd geduwd.

De majoor glimlachte.

Even later ging de deur van de leeszaal open en Brown trad binnen. Hij hield het sleuteltje in de opgeheven rechterhand.

— Alstublieft, majoor, zei hij, hier is het sleuteltje, nr. 77 staat er in gegraveerd.

— Juist, het is mijn sleuteltje. Ik dank u, mr. Brown en sta mij nu toe, dat ik u deze banknoot van honderd pond aanbied als mijn persoonlijke dank voor uw moeite.

De detective stak met verheugd gelaat het bankbiljet in zijn portefeuille.

— En waar hebt ge het sleuteltje dan wel gevonden? vroeg de markies.

— Wij twijfelden er reeds aan het te zullen vinden, toen mij plotseling het ingewikkelde kapsel van de dame opviel. Ik dwong haar, dit los te maken en kletterend viel het sleuteltje op de vloer.

— Ge zijt een uitstekend politiemann,

Mr. Brown.

Even nadat Brown was vertrokken, verliet ook de majoor het hotel.

In een taxi liet hij zich naar de Cromwellstreet brengen en verdween in het huis van Lord William Aberdeen, onder welke naam Raffles te Londen woonde.

Wat zou Inspecteur Baxter wel voor een gezicht hebben gezet, als hij had kunnen zien, hoe de Franse majoor zich de pruik en de valse baard voor een spiegel afrukte en het fijne, geestige gelaat van Raffles te voorschijn kwam?

— Wie het laatst lacht, lacht het best, mompelde hij, toen hij het kostbare sleuteltje bekeek, want nu geloofde hij gewonnen spel te hebben.

HOOFDSTUK VIII.

IN DE STALEN KLUIS ONDER DE AARDE

De stalen kluizen van de Bank van Engeland zijn misschien de meest veilige afdelingen van deze instelling.

Om deze kluizen te kunnen benaderen, gaat men eerst door een zware ijzeren deur, en nadat men zijn naam in een boek heeft geschreven, gaat men per lift 40 voet diep onder de aarde. De temperatuur is hier nooit onder 70 graden Fahrenheit.

Als men de lift heeft verlaten, loopt men een gang door.

Weer moet men nu zijn naam in een boek schrijven, en dan eerst worden de zware sloten van een massieve, stalen kluis geopend.

De klant treedt binnen en het is dan aan hem zelf overgelaten, om het nummer van zijn safe te zoeken en deze met zijn sleutel te openen.

De bezoekers worden alleen tussen negen uur des morgens en vijf uur 's namiddags toegelaten.

Op ieder ander uur van de dag en ook des Zaterdags is het niet mogelijk een sleutel in een der stalen kluizen om te draaien.

Het safe-deposit systeem van de Bank werkt namelijk op een tijdslot, hetgeen het mogelijk maakt, dat op een zeker van te voren vast te stellen tijdstip geen enkel slot meer werkt, name-

lijk door het tijdslot op een zeker uur te stellen, als wanneer alle schoten automatisch door een stalen klauw worden vastgehouden, welke klauw pas loslaat op een eveneens van te voren vast te stellen uur.

Door het tijdslot in te stellen op vijf uur tot negen uur, is het onmogelijk om in de periode, gelegen tussen deze twee uren, ook maar één safe te openen.

Het systeem was prachtig en werkte tot zeer grote voldoening van de directeur en lokethouders, maar toch was er één groot nadeel aan verbonden en wel dit, dat wanneer een der safes van binnen werd gesloten alle safes gesloten bleven tot dat men de deur van de binnenzijde weer opendeed. Gebeurde dit niet, dan moest men wachten tot het eerstvolgende vastgestelde uur van het tijdslot.

Raffles bevond zich de volgende ochtend even over negen, in de kluis van de Bank van Engeland, veertig voet onder de aarde en stond voor de stalen deur, waarop het Nr. 77 prijkte.

— Eindelijk, mompelde hij, en stak de sleutel in het slot. In hetzelfde ogenblik bevond hij zich in een electrisch verlichte ruimte, met een zoldering van blank staal. De vloer was uit cement vervaardigd.

Raffles keek eens om zich heen in de kleine rechthoekige ruimte.

Bij het schijnsel der electrische lamp opende hij de verschillende vakken. Goud en banknoten, briljanten en oude kostbare stenen, waardevolle papieren, effecten en akten lagen voor hem, en hij berekende, dat hier zeker voor 20 miljoen francs waarde opgestapeld lag.

Maar geld of juwelen was het ditmaal niet, dat hem in de eerste plaats belang inboezemde. Hij zocht de brief, die zo noodlottig voor hem had kunnen worden en die de bekentenis van Markies de Frontignac behelsde.

Eindelijk, nadat hij een minuut of tien gezocht had, zag hij een geel geworden brief in een kastje liggen. Met bevende hand opende hij de enveloppe.

Hij had gevonden, wat hij zocht.

En nu vlug weg.

Bliksemsnel borg hij de brief in zijn borstzak en vulde zijn zakken met banknoten van hoge waarde.

Toen ging hij naar de deur, opende deze, en...

Een kreet van schrik bestierf hem op de lippen, want op nog geen tien pas afstands van de deur der kluis zag hij Baxter staan, vergezeld door een vijftal detectives, en naast de Inspecteur van Scotland Yard stond... Adrienne de Frontignac.

Slechts één enkel ogenblik had Raffles voor de deur naar buiten gekeken, te kort, dan dat Baxter hem had kunnen herkennen.

Maar wel had hij natuurlijk gezien, dat iemand op het punt stond, de kluis te verlaten.

— Blijf staan schurk, en geef je over riep Baxter, die aanstonds toesnelde, terwijl hij zijn revolver omhoog hield. Als je niet de duivel in eigen persoon bent, dan ben je Raffles de meesterdief.

Een schot klonk, maar de kogel ketste tegen de stalen deur, die Raffles met geweld achter zich in het slot had geworpen.

— Doe de deur open, hoorde Raffles de inspecteur schreeuwen.

— Wij hebben geen sleutel van de deur, antwoordde een stem. Niemand heeft een sleutel van de deur, zelfs de directeurs van de Bank niet.

— Dan moet de deur worden ingeslagen, klonk Baxter's stem.

— Dat is niet mogelijk, deze stalen deuren zijn niet met geweld te verbrijzelen. Dat is juist de betrouwbaarheid van onze safes, klonk de stem.

— Maar wij moeten toch binnen.

— Ik zal u het systeem verklaren, antwoordde de kalme stem. En nu werd er lange tijd zacht gesproken.

— Deze deur gaat vanzelf weer open, maar eerst vanmiddag om vijf uur, hoorde Raffles ten slotte zeggen.

— Zolang kan ik niet wachten, zei Baxter, ongeduldig. Weet je wat, Brown, haal Hopkins, die wij gisteren wegens inbraak gearresteerd hebben. Het heet voor hem kinderwerk te zijn, deze geldkast open te breken.

— Hopkins, dacht Raffles, dat is nog een oude bekende van me. Hij had in zijn kwaliteit als meesterdief vaak genoeg met hem te doen gehad.

Dat was nog zo'n kwaad idee niet van Baxter, en Raffles begreep, dat Hopkins hem zeker niet aan de politie zou verraden, maar hoe moest hij hem doen weten, dat hij het was, die in de safe zat.

Hoe hij zijn hersens ook pijnigde, er wilde hem geen enkel goed plan te binnen schieten.

Een half uur verliep. Hij vond zijn positie op het ogenblik alles behalve gunstig en was werkelijk enigszins somber gestemd.

Nu plotseling hoorde hij weer stemmen. Hij luisterde even heel scherp. Ja, er was geen twijfel aan, dat was de stem van de vermaarde inbreker Hopkins.

Dit ontrukte hem weer aan zijn somber gepeins.

— Hopkins, je moet deze deur voor ons openmaken, hoorde hij Baxter tot de tuchthuisboef zeggen en als het je lukt, zal ik je je vrijheid teruggeven.

— Dat laat zich horen, zei de inbreker, ik zal het gevalletje eerst eens onderzoeken.

Hopkins klopte en hamerde tegen de deur en verklaarde toen, dat hij niets kon utruchten.

Baxter werd razend.

— Ik geef je nog 200 pond extra, beloofde hij, als het je gelukt binnen het uur de safe te openen.

— En heb ik niets anders te doen, dan die deur open te maken? vroeg de schelm met een eigenaardig glimlachje.

— Niets anders, zei Baxter.

— Goed, dan zal ik het doen. Ik ben van plan, hij nam Baxter mee voor de grote staande klok, om met een tang de slinger af te knippen, zonder de klok te laten stil staan, zodat deze dan met veel grotere snelheid kan lopen en binnen drie kwartier het zover gebracht heeft, dat ze het vijfde uur van de namiddag aanwijst. Dan gaan de deuren open en krijg ik mijn geld en mijn vrijheid.

— Prachtig! riep Baxter uit op vrolijke toon, dan zal Raffles ons toch niet ontsnappen.

Hopkins aarzelde nu plotseling. Raffles? Zat Raffles in de safe? Maar dan moest hij hem redden. Opeens onderdrukte hij een glimlachje.

— Ik stel nog een voorwaarde, inspecteur, zei hij, alle personen moeten hier uit de gang weg, nu ja, ik wil me niet graag in de kaart laten kijken.

Een paar minuten later was Hopkins alleen in de gang en als de weerlicht ging hij naar de deur der safe.

— Raffles! riep hij, kan je me verstaan?

Raffles, die gehoord had, dat Baxter zelf aan Hopkins had verraden wie er in de safe zat, begreep dat de inbreker hem niet in de steek zou laten en antwoordde op verheugde toon:

— Ja, Hopkins, ik kan je verstaan.

— Je kunt vluchten, hernam de schelm. Luister goed. Al een jaar ongeveer ben ik bezig, om in deze kluis in te breken.

Als een mol heb ik een gat gegraven tot aan de cementvloer. Nog één weekje arbeid en alles wat in orde geweest. Maar ik ben in de val gelopen en gisteren gearresteerd.

Doe nu even de deur open, dan zal ik je moker en breekijzer geven.

Zo, verbrijzel daarmee de cementen vloer, je hebt er niet meer dan drie kwartier werk aan, laat je dan in de kuil vallen, die je zult zien.

Je komt uit bij een oude riool en als je dan verder loopt, belandt je in Greenwich Road, in een oud vat, dat op de binnenplaats staat van Bob, de boevenwaard. Dan ben je gered; heb je me begrepen?

— Natuurlijk, Hopkins. Dank je wel, en Raffles zal je niet vergeten.

— Good bye, John Raffles, wat zal die Baxter een snoet trekken.

Raffles werkte een half uur als een koelie.

Maar toen was hij klaar.

Het was ook hoog tijd, want daar buiten hoorde hij Hopkins reeds zeggen:

— Kijk maar, heren, de slinger is al afgeknipt. Nog tien minuten en de klok

zal het uur aanwijzen, waarop de deuren zich openen.

In gespannen aandacht wachtte men op het verstrijken der minuten.

— Nog twee minuten, zei Hopkins. Nog één minuut, nog dertig seconden... nog tien... nog vijf en nu...

Een dof geklik-klak en de klauwen waren van de schoten afgesprongen. Baxter snelde naar de bewuste safedeur en rukte haar open.

— Handen op, Raffles, of je bent een lijk, donderde Baxter, wij...

De woorden bestierven hem op de lippen.

Hopkins beet zich de lippen tot bloedsens toe om niet in lachen uit te barsten.

— Gevlucht! gilte Baxter, die purper werd van woede. Raffles is gevlucht, door de vloer... ik heb altijd gezegd, dat hij geen mens, maar een duivel is, speciaal uit de hel naar de aarde gezonden, om ons, arme politiemannen het leven zuur te maken.

— Maar ik, viel Hopkins in, ik heb mijn plicht gedaan, inspecteur, ik krijg toch eerlijk tweehonderd pond en mijn vrijheid.

— Je krijgt wat ik je beloofd heb, maar nog drieduizend pond kan je verdienen, als je mij die Raffles ook nog brengt.

— Ja, hoor eens, inspecteur, antwoordde Hopkins schouderophalend, dat gaat boven mijn macht, die vent doet wat hij wil en is niet te pakken, maar daarvoor is hij ook Raffles, de koning der inbrekers.

— En wat nog veel erger is, voegde Baxter er aan toe, met de wanhoop in zijn stem, hij is en blijft... de Grote Onbekende.

.....

Acht dagen later waren er drie zeer gelukkige mensen op de wereld.

Een was de melkslijter Bastin Cavour in het dorpje Belleville onder de rook van Parijs, want hem werden anoniem vijftigduizend francs gezonden.

De tweede was de Poolse koopman Moskowits van Warschau, die twintigduizend roebel schadevergoeding kreeg, omdat hij een dag te laat in Londen was aangekomen.

En de derde was Henri Frotté te Parijs, die een som gezonden kreeg, voldoende om desnoods drie nieuwe automobielen te kopen in de plaats van de ene, die gesneuveld was.

In alle drie gevallen was de afzender der grote bedragen... «de Grote Onbekende».

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

EEN AVONTUUR IN MEXICO

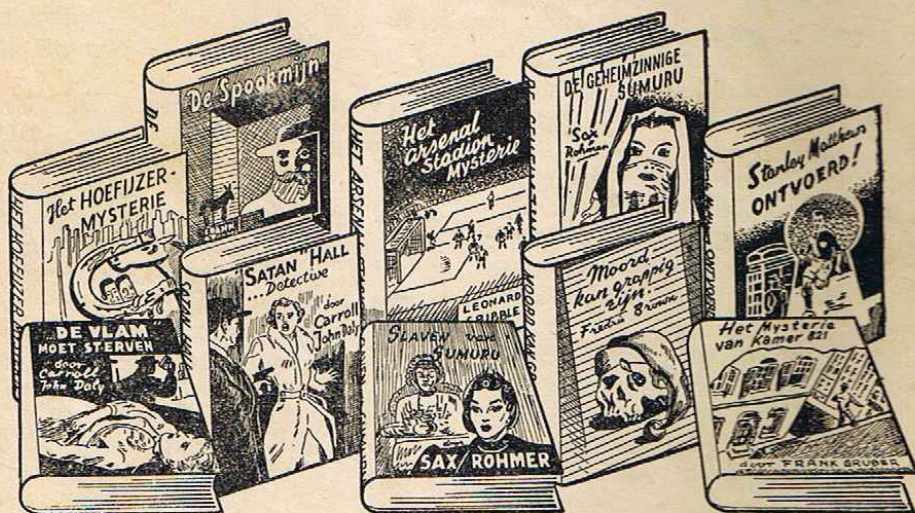
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29,50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29,50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266